

การออกแบบอัตลักษณ์สำหรับโรงละครอุปรากรจีน
CORPORATE IDENTITY OF JINGJU OPERAHOUSE

นางสาวรชาพิมพ์ ชัชวาลธิตวิวัฒน์

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิตศคิลป์

ภาควิชานิตศคิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2559

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

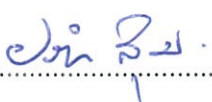
การออกแบบอัตลักษณ์สำหรับโรงละครอุปรากรจีน

JINGJU OPERAHOUSE

นางสาวรชาพิมพ์ ชัชวาลธิวัฒน์

Miss THACHAPIM CHATCHAVALTHITIWATH

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชานิตศศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... วันที่ 12 ธ.ค. 2560

(อาจารย์อภินันท์ สุมทุมพฤษ)

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การออกแบบอัตลักษณ์สำหรับโรงละครอุปรากรจีน

JINGJU OPERAHOUSE

ชื่อ นางสาวชาพิมพ์ ชัชวาลธิติวัดน์

สาขาวิชา นิเทศศิลป์

ภาควิชา นิเทศศิลป์

คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์อภิรักษ์ สุ่มทุมพฤษ์

บทคัดย่อ

โครงการนี้เป็นการศึกษา วิเคราะห์ และสรุปข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะการแสดงของอุปรากรจีน และโรงละคร เพื่อใช้ในการออกแบบอัตลักษณ์ให้กับโรงละครอุปรากรจีน ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากการแต่งกาย แต่งหน้า และการตัดกระดาดของจีน ซึ่งจะผสมผสานทั้งความเก่าที่มีมนต์ลึกลับเข้ากับ ความทันสมัยในยุคปัจจุบันเข้าด้วยกัน

ได้มีศึกษาการออกแบบ Corporate Identity เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบตามขอบเขตงานที่ตั้งเอาไว้ ได้แก่ สัญลักษณ์ของแบรนด์, Stationery (ตัว, โบรชัวร์, สติ๊กเกอร์), บรรจุภัณฑ์สินค้าที่ระลึก ถุงบรรจุสินค้า, สินค้าของที่ระลึกต่างๆ (เสื้อยืด, พวงกุญแจ) สื่อประชาสัมพันธ์ (Poster) และ Signage (ป้ายบอกสถานที่ภายในอาคาร) โดยการออกแบบได้สื่อสารภาพลักษณ์ของแบรนด์ได้ผสมผสานทั้งความเก่าที่มีมนต์ลึกลับกับความทันสมัยในยุคปัจจุบันเข้าด้วยกันจึงได้ทำการนำจุดเด่นของการแต่งหน้า แต่งกายของงิ้วมาตัดทอนเชิงกราฟฟิก และเสริมด้วยศิลปะการตัดกระดาดของจีน ในส่วนของเนื้อเรื่องที่ทำกรแสดงภายในโรงละครนั้นได้คัดมาจาก เรื่องราวที่นิยมนำมาแสดง และเป็นที่ยู้จักกันอย่างแพร่หลายคือ นางพญางูขาว และออกแบบให้ไปในทิศทางเดียวกันกับอัตลักษณ์ของโรงละคร

กิตติกรรมประกาศ

สี่ปีไม่ใช่ช่วงเวลาที่ยั่งยืนและยาวนานมากนัก คำว่าขอบคุณมากมายเท่าไรก็คงจะไม่เพียงพอสำหรับหลายสิ่งหลายอย่าง ที่ได้ผ่านเข้ามาในชีวิตตลอดช่วงเวลาตลาดกระบ้งแห่งนี้ ขอขอบคุณพ่อแม่ที่คอยสนับสนุนเรา ให้ทั้งกำลังใจและความรัก อีกทั้งไม่เคยว่ากล่าวหรือต่อต้านในสิ่งที่เรารักที่จะทำ พี่สาวและน้องสาวที่น่ารักให้กำลังใจรับฟังเราเสมอ รู้สึกโชคดี และรักที่ได้เกิดมาในบ้านหลังนี้ ขอขอบคุณคณะอาจารย์ทุกคนที่ได้สอนสิ่งวิชาต่างๆมาให้ สัญญาว่าจะพยายามและมุ่งมั่นฝึกฝนนำสิ่งที่เรียนรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป ขอขอบคุณเพื่อนๆชาวลาดกระบ้ง ดา นัทหญิง นัทชาย กาย แนค และคนอื่นๆ ขอขอบคุณที่ทำให้ช่วงเวลานี้มันมีค่ามากจริงๆ และจะเก็บความรู้สึกนี้ไว้ตลอดไป สุดท้ายนี้อยากจะขอโหสิกรรม ต่อใครก็ตามที่เราได้ล่วงเกินหรือทำให้รู้สึกแค้นทั้งทางกาย วาจา ใจ ทั้งนี้ก็อยากจะให้เราจากกันด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกันเสมอ ช่วงเวลาสี่ปีนั้นไม่สั้นไม่ยาวเลยจริงๆ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพ.....	จ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของโครงการ.....	1
1.2 กลุ่มเป้าหมาย.....	2
1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	2
1.4 ขอบเขตของโครงการ.....	2
1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
1.6 ขั้นตอนการทำงาน.....	3
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
2 เอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบ.....	4
2.1 ความเป็นมาของจังหวัด หรือ อู่ปรากรจีน.....	4
2.2 จังหวัดอู่ปรากรแห่งทศบูรพา.....	6
2.3 การจำแนกตัวละคร.....	9
2.4 เรื่องราวที่นิยมแสดง.....	15
3 การออกแบบอัตลักษณ์.....	17
3.1 ความหมายของอัตลักษณ์.....	17
3.2 องค์ประกอบของอัตลักษณ์.....	17
3.3 การสร้างอัตลักษณ์.....	18

บทที่	หน้า
3 3.4 สัญลักษณ์.....	18
3.5 การออกแบบสัญลักษณ์และเครื่องหมาย.....	19
4 การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น.....	21
4.1 โรงละคร.....	21
4.2 จิวเป็กกิ่ง.....	23
4.3 Concept.....	24
4.4 ขอบเขตการดำเนินงาน.....	28
5 การออกแบบ.....	32
5.1 การออกแบบโลโก้.....	32
5.2 Stationary.....	39
5.3 Packing.....	50
5.4 โปสเตอร์โปรโมทการแสดง.....	53
5.5 Signage.....	54
5.6 Souvenir.....	56
6 ผลงานจริง.....	60
7 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	73
7.1 บทสรุป.....	73
7.2 ปัญหาและข้อจำกัดในการศึกษา.....	73
7.3 ข้อเสนอแนะ.....	74
7.4 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	74

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	75
ประวัติผู้วิจัย.....	76

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	เหมยหลันฟาง.....	8
2.2	เล่าเซิง.....	9
2.3	เสี่ยวเซิง.....	10
2.4	อู่เซิง.....	10
2.5	เหล่าตัน.....	11
2.6	เหล่าตัน.....	11
2.7	อู่ตัน.....	12
2.8	ชิงอ้อ.....	12
2.9	ไฉ่ตัน.....	13
2.10	ตัวจิ้ง.....	13
2.11	ตัวโฉ่ว.....	14
2.12	นางพญางูขาว นางพญางูเขียว และหลวงจีน.....	15
4.1	โรงละครรัชดาลัยเฮียเตอร์.....	21
4.2	ภายในโรงละครรัชดาลัยเฮียเตอร์.....	22
4.3	ภายในโรงละครรัชดาลัยเฮียเตอร์.....	22
4.4	จิวปักกิ่ง.....	23
4.5	การแต่งหน้าของจิว.....	24
4.6	ใบหน้าจิวของ จิ้ง และ ตัน.....	24
4.7	ภาพและการใช้กราฟฟิกในสมัยยุคปฏิวัติ.....	25
4.8	สถาปัตยกรรมจีน.....	26
4.9	สถาปัตยกรรมจีน.....	26
4.10	เทคนิคการตัดกระดาษของจีน.....	27
4.11	เทคนิคการตัดกระดาษของจีน.....	27
4.12	โลโก้โรงละครรัชดาลัยเฮียเตอร์.....	28
4.13	โลโก้ลดทลายมังกร.....	28
4.14	บัตรเข้าชมโรงละครรัชดาลัยเฮียเตอร์.....	29
4.15	ภาพโปสเตอร์ละครลดทลายมังกร.....	30

ภาพที่	หน้า
4.16 ร้านขายของที่ระลึกภายในโรงละครรัชดาลัยเธียเตอร์.....	31
5.1 โลโก้ทั่วไป.....	32
5.2 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิงจี้.....	33
5.3 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิงจี้.....	33
5.4 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิงจี้.....	34
5.5 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิงจี้.....	34
5.6 โลโก้โรงละครจิงจี้.....	35
5.7 แบบร่างโลโก้ละครเรื่องไซอิ๋วและนางพญางูขาว.....	36
5.8 ก่อนมาเป็นโลโก้ละคร.....	37
5.9 ก่อนมาเป็นโลโก้ละคร.....	37
5.10 ก่อนมาเป็นโลโก้ละคร.....	38
5.11 โลโก้ละครเรื่องนางพญางูขาว.....	38
5.12 ก่อนมาเป็นตัวโรงละคร.....	39
5.13 ก่อนมาเป็นตัวโรงละคร.....	39
5.14 ก่อนมาเป็นตัวโรงละคร.....	40
5.15 ตัวโรงละครจิงจี้.....	41
5.16 แรกเริ่มการออกแบบสูจิบัตร.....	42
5.17 ก่อนมาเป็นสูจิบัตร.....	43
5.18 สูจิบัตรนางพญางูขาว.....	44
5.19 แรกเริ่มการออกแบบโบรชัวร์.....	45
5.20 ก่อนมาเป็นโบรชัวร์.....	46
5.21 ก่อนมาเป็นโบรชัวร์.....	46
5.22 ก่อนมาเป็นโบรชัวร์.....	47
5.23 โบรชัวร์โรงละครจิงจี้.....	48
5.24 โบรชัวร์โรงละครจิงจี้.....	48

ภาพที่	หน้า
5.25 โบรชัวร์โรงละครจิงจวี.....	49
5.26 ถุงสินค้าของของที่ระลึก.....	50
5.27 patternด้านในถุง.....	50
5.28 แพ้คเกตสำหรับพวงกุญแจ.....	51
5.29 แพ้คเกตสำหรับพวงกุญแจ.....	52
5.30 โปสเตอร์โปรโมทเรื่องนางพญาขาว.....	53
5.31 การออกแบบป้ายภายในโรงละคร.....	54
5.32 ป้ายภายในโรงละครจิงจวี.....	55
5.33 พวงกุญแจสแตนด์ตัวละครนางพญาขาว.....	56
5.34 พวงกุญแจตัวละครนางพญาขาว.....	57
5.35 ก่อนมาเป็นเสื้อยืดโรงละคร.....	58
5.36 เสื้อยืดโรงละครจิงจวีแบบที่1.....	59
5.37 เสื้อยืดโรงละครจิงจวีแบบที่2.....	59
6.1 ภาพรวมงานของจริงการออกแบบอัตลักษณ์โรงละครจิงจวี.....	60
6.2 ไทป์โลโก้โรงละครจิงจวี.....	61
6.3 ภาพของจริงตัวเรื่องนางพญาขาว.....	61
6.4 ภาพของจริงโบรชัวร์แนะนำโรงละครจิงจวี.....	62
6.5 ภาพของจริงโบรชัวร์แนะนำโรงละครจิงจวี.....	63
6.6 ภาพของจริงสูจิบัตรเรื่องนางพญาขาว.....	64
6.7 ภาพของจริงสูจิบัตรเรื่องนางพญาขาว.....	65
6.8 ภาพของจริงถุงช้อปปิ้งใส่สินค้าโรงละครจิงจวี.....	66
6.9 ภาพของจริงถุงช้อปปิ้งใส่สินค้าโรงละครจิงจวี.....	67
6.10 ภาพของจริงเสื้อยืดลายนางพญาขาว.....	68
6.11 โปสเตอร์โปรโมทเรื่องนางพญาขาว.....	69
6.12 ป้ายภายในอาคาร.....	70

ภาพที่	หน้า
6.13	ป้ายร้านของที่ระลึก..... 70
6.14	ป้ายร้านน้ำชา..... 71
6.15	ป้ายเคาท์เตอร์จำหน่ายตัว..... 71
6.16	ป้ายห้องน้ำ..... 72

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของโครงการ

จิวหรืออุปรากรจีน เป็นอีกหนึ่งภาพสะท้อนทางวัฒนธรรมของชาวจีนกับชาวไทยที่มีมาเนิ่นนานนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีความหลากหลาย..เป็นการผสมผสานระหว่าง การร้อง การแสดง ลีลาท่าทางประกอบ ออกมาเป็นเรื่องเป็นราว โดยนำเหตุการณ์ต่างๆ ในพงศาวดารและประวัติศาสตร์ มาดัดแปลงเป็นบทแสดง นอกจากนั้นแล้วเรื่องของ ความเชื่อ ประเพณี ศาสนา เองก็ถูกนำมา ผสมผสานอยู่ในการแสดง “จิว” ด้วยเช่นกัน

ปัจจุบันนี้ จิวไม่ได้รับความนิยมมากมายเหมือนเมื่อก่อนแล้วหลังปี พ.ศ.2505 เป็นต้นมา จิว เริ่มเสื่อมความนิยมลงด้วยสาเหตุจากความเปลี่ยนแปลงหลายประการ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม สาเหตุสำคัญที่มีหลายประการ อีกทั้งนอกจากจะต้องเสียค่าขออนุญาต แล้วยังต้องจ่ายในสิ่งอื่นอีกมากมาย ทั้งต้องคอย ระวังให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์อีกด้วย จึงเป็นเหตุให้ชาวจีนไม่นิยม จะว่าจ้างจิวมาแสดงในงานประจำปีสำหรับชาวจีนในเมืองไทยปัจจุบันแล้ว มาถึงทุกวันนี้ที่ถนนเจริญกรุง และถนนเยาวราช ไม่เหลือโรงจิวถาวรให้ผู้ชมได้ตีตัวเข้าไปดูจิวอีกต่อไปแล้ว คงหาดูได้ที่แต่ในงานศาลเจ้า หรือในเทศกาลสำคัญของชาวจีนเท่านั้น แต่อย่างน้อยก็ยังมีคณะจิวบางคณะหลงเหลืออยู่พอให้เราได้ชมการแสดงอยู่บ้าง แม้ว่าจะถูกลดบทบาทลงเป็นเพียงการแสดงคู่กับศาลเจ้าก็ตามที่ แต่นั่นก็คืออีกหนึ่งภาพสะท้อนที่ทำให้เราเห็นถึงความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมของชาวจีนกับชาวไทยที่มีมาเนิ่นนานนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

จึงเป็นที่มาของการออกแบบอัตลักษณ์ให้กับโรงละครให้กับอุปรากรจีนนี้ เพื่อยกระดับการแสดงจากเดิมที่ที่ไม่มีหลักแหล่งแน่นอน และเกือบจะสูญหายไป สูโรงละครอย่างเต็มรูปแบบ โดยออกแบบให้ยังคงมีมนต์ขลังในแบบดั้งเดิม ผสมผสานให้ดูร่วมสมัยเพื่อดึงดูดความสนใจของทั้งคนรุ่นเก่า คนรุ่นใหม่ และนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น

1.2 กลุ่มเป้าหมาย

- 1.2.1 นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีความสนใจในศิลปะและวัฒนธรรม
- 1.2.2 คนรุ่นใหม่ที่มีความสนใจในศิลปะ และวัฒนธรรม
- 1.2.3 คนสูงวัยที่มีความชอบและรักในการชมจิว

1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.3.1 เพื่อศึกษาศิลปะวัฒนธรรมของจิวจินนี้ให้ลึกซึ้งและเข้าใจมากขึ้น
- 1.3.2 เพื่อออกแบบอัตลักษณ์ของจิวให้ยังคงมีมนต์ขลังของความเก่าแก่ แต่ก็ทันสมัย
- 1.3.3 เพื่อให้คณะจิวมีสถานที่แสดงอย่างเป็นทางการเป็นหลักแหล่งมากขึ้น

1.4 ขอบเขตโครงการ

การออกแบบอัตลักษณ์ให้กับโรงละครอุปรากรจีนที่สำหรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยหลายช่วงอายุ และชาวต่างชาติ

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

- 1.5.1 ค้นคว้าและศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่
 - 1.5.1.1 ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับจิวในแง่มุมต่างๆทั้งของไทยและของจีน
 - 1.5.1.2 ค้นคว้าเกี่ยวกับสภาพโรงละครต่างๆว่าเป็นอย่างไร
 - 1.5.1.3 ค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องที่โด่งดัง และถูกนำมาแสดงบ่อยครั้ง
- 1.5.2 วิเคราะห์และสรุปผลข้อมูลเพื่อกำหนดแนวทางการออกแบบ
- 1.5.3 ออกแบบและพัฒนาแนวทาง
- 1.5.4 ปรับปรุง และพัฒนางานออกแบบให้ออกมาสมบูรณ์

1.6 ขั้นตอนการทำงาน

- 1.6.1 ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับजूวในแง่มุมต่างๆทั้งของไทยและของจีน
- 1.6.2 ออกสำรวจพื้นที่จริงสภาพโรงละครต่างๆว่าเป็นอย่างไร
- 1.6.3 รวบรวมข้อมูลต่างๆและสังเคราะห์
- 1.6.4 นำข้อมูลที่มีมาวิเคราะห์อีกครั้งเพื่อหาแนวทางการออกแบบที่เหมาะสม
- 1.6.5 ดำเนินการออกแบบ
- 1.6.6 ปรับปรุง และพัฒนางานออกแบบให้ออกมาสมบูรณ์

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้เรียนรู้วัฒนธรรมอันเก่าแก่ของजूว และนำมาออกแบบใหม่ให้ร่วมสมัยกับยุคปัจจุบันมากขึ้น ทำให้คนรุ่นใหม่หันมาสนใจ คนรุ่นเก่าที่มีความรักในการรับชมजूวสามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่าเดิม รวมถึงนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความสนใจและต้องการเสพศิลปะและวัฒนธรรมที่มีความเฉพาะตัวของजूวนี้

บทที่ 2

เอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบ

2.1 ความเป็นมาของจิว หรือ อุปรากรจีน

จิว (Chinese opera) เป็นมหรสพ อย่างหนึ่งของจีน เล่นเป็นเรื่องเป็นราว มีการขับร้อง และเจรจาประกอบท่าทางการแสดง ให้ออกเป็นเรื่องราว โดยสมัยนั้นได้นำเอาเหตุการณ์ต่างๆ ในพงศาวดารและประวัติศาสตร์มาดัดแปลงเป็นบทแสดง รวมทั้งยังมีการนำเอาความเชื่อทางประเพณี และศาสนาเข้าไปผสมผสานกับการแสดงจิวด้วย เดิมประเทศจีนมีจิวราว 300 กว่าประเภท ส่วนใหญ่จะเป็นจิวท้องถิ่น ส่วนจิวระดับประเทศ เช่น จิวปักกิ่ง, จิวเส้าซิง, จิวเหอหนัน และจิวกวางตุ้ง โดยจิวปักกิ่งเป็นจิวที่มีชื่อเสียงมากที่สุด โดยปัจจุบันถือเป็นตัวแทนจิวประจำชาติจีน

ในบรรดาจิวจีนกว่า300ประเภท "จิวคุนฉวี" , "จิวกวางตุ้ง" และ "จิวปักกิ่ง" ได้รับการยอมรับจากองค์การยูเนสโก และได้ขึ้นทะเบียนเป็น 'มรดกโลก' ในปี 2001,2009และ2010 ตามลำดับ

2.1.1 การเข้ามาของจิวในประเทศไทย

หลักฐานสำคัญที่ยืนยันการตั้งรกรากของจิวในไทย คือ การก่อสร้างศาลเจ้า และการเข้ามาสู่เมืองไทยของจิวในระยะแรกพร้อมกับศาลเจ้าในเมืองไทย มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่บ่งบอกว่าคนไทยเรารู้จัก "จิว" มาตั้งแต่ครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยา ตอนกลาง นั่นคือ บันทึกที่รายวันเป็นจดหมายเหตุการเดินทางสู่ประเทศสยามของบาทหลวงเดอ ซัวลี ตาซารด์ ทูตพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ในคราวที่ติดตามมองซิเออร์ เลอ เซอวาเลีย เดอโซมองต์ เมื่อวันที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2228 เข้ามาเจริญสัมพันธไมตรีกับไทยใน สมัยพระนารายณ์ ว่าได้ชมการแสดงจิวและพอใจเป็นอันมาก

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ในพระนิพนธ์เรื่อง อิเหนาของพระองค์ ตอนอภิเษกพระราชบุตรและพระราชธิดาสี่พระนครนั้น หลังเสร็จพิธีอภิเษกแล้วได้มีมหรสพฉลองเป็นงานเอิกเกริก และ คำว่า "จิว" ซึ่งหมายถึง ละครจีน เช่นกันแม้กระทั่งเจ้านายหลายพระองค์ถึงกับมีคณะจิวส่วนพระองค์ คนไทยนิยมจิวเป็นอย่างมากจนสามารถฟังเสียงกลองก็รู้ว่า จิวจะเล่นเรื่องอะไร นอกจากนี้ยังตั้งชื่อ เรียกจิวประเภทต่างๆ ตามเสียงกลอง เสียงฆ้องที่ได้ยินอีกด้วย เช่น จิวตุ้งแต จิวตุ้งโฆ่ง จิวตึกแก้ง จิวตึกแซ่

ต่อมาจิวแต่จิวเริ่มเจริญอย่างแท้จริงในสมัยพระเจ้ากรุงสุ (ค.ศ. 1875-1908) ซึ่งตรงกับสมัยรัชกาลที่ 5 ของไทยเรา จิวแต่จิวเริ่มเดินทางมาแสดงในเมืองไทย และออกมาแสดงยังต่างประเทศมากขึ้นหลังจากสิ้นยุคพระนางซุสีไทเฮา และพระเจ้ากรุงสุในพื้นที่ความหลังของท่านเสถียร โกเศศ

กล่าวถึงจิวในกรุงเทพฯ สมัยนั้นว่า นอกจากมี จิวสั่งถึง จิวไซฉิ่ง จิวจ้วกั้ง แล้วยังมีจิวเด็กซึ่งหมายถึงจิวแต้จิว ซึ่งในยุคแรกนั้นก็ว่าจ้างมาจากเมืองจีน นักแสดงยังเป็นชาวจีน ในเมืองจีน ต่อเมื่อจิวได้รับความนิยมมากขึ้นในเมืองไทย จึงมีนักแสดงที่เป็นชาวจีนเกิดในเมืองไทย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ในสมัยรัชกาลที่ 5 คงมีโรงสอนจิวหลายโรง คณะจิวหลายคณะและตัวแสดงนั้นก็จะเป็นชาวจีนซึ่งเกิดในเมืองไทยด้วย แม้จะมีจิวที่ฝึกหัดจากเมืองไทย แล้วก็ตาม ชาวจีนก็ยังคงนิยมว่าจ้างจิวจากเมืองจีนให้มาแสดงในงานประจำปีเสมอ โดยกล่าวกันว่าจิวในเมืองไทยไม่ได้มาตรฐานเท่าจิวในเมืองจีน ทั้งในด้านลีลาการร่ายรำ และเสียงร้อง ดังนั้น จิวจากเมืองจีนจึงได้รับการว่าจ้างเป็นประจำอยู่เสมอ การว่าจ้างก็มีได้เป็นเรื่องยุ่งยากแต่อย่างใด เริ่มจากคณะจิวในเมืองจีนได้แจ้งความประสงค์มายังพ่อค้าใหญ่ โดยยื่นข้อเสนอบางประการรวมทั้งระยะเวลาในการแสดง หากเป็นที่พอใจ ทั้งสองฝ่ายก็เซ็นสัญญาตกลงกันได้โดยทั่วไปแล้วมักทำสัญญาว่าจ้างกันเป็นระยะเวลา 4 เดือนค่าใช้จ่ายของคณะจิวที่จะได้รับจากผู้ว่าจ้างประมาณเดือนละ 2-3 พันบาท

2.1.2 จิวในไทยในปัจจุบัน

ปัจจุบันนี้จิวในไทยจะเป็นจิวแต่จิวเสียส่วนมาก แต่การรับชมจิวนั้นก็ไม่ได้ได้รับความนิยมมากมายเหมือนเมื่อก่อนแล้วหลังปี พ.ศ.2505 เป็นต้นมา จิวเริ่มเสื่อมความนิยมลงด้วยสาเหตุจากความเปลี่ยนแปลงหลายประการ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม สาเหตุสำคัญที่มีหลายประการไม่ว่าจะเป็น

1. ความเจริญของสังคมและรูปแบบใหม่ของการบันเทิง

เมื่อเทคโนโลยี และวิทยาการเจริญขึ้นสิ่งสนองความบันเทิงถูกประดิษฐ์มาในรูปแบบต่าง ๆ ในยุคปัจจุบันภาพยนตร์ดูจะให้ความบันเทิงแก่คนทั่วไปได้มากที่สุด

2. จำนวนผู้ชมจิวแต่จิวอยู่ในวงจำกัด

ชาวจีนรุ่นเก่าจะผูกพันกับจิวมากที่สุด แต่ในขณะที่เดียวกันชาวจีนรุ่นหลังน้อยคนนักจะเข้าใจในความไพเราะของภาษา ดนตรี และความงามในลีลาการร่ายรำ เนื่องจากพวกเขาเจริญเติบโตมาในสิ่งแวดล้อมใหม่ และไม่ได้มีการสืบทอดในด้านของภาษาเมื่อความรู้ภาษาจีนมีน้อยจนถึงไม่รู้เลย จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาของบทละครได้

3. อัตราค่าว่าจ้างมาแสดงนั้นสูงมากกว่าภาพยนตร์และการละเล่นอื่น ๆ

ปัจจุบันอัตราค่าว่าจ้างจิวชั้นสูงไม่เกิน 40,000 บาทและชั้นต่ำไม่เกิน 20,000 บาท ต่อคืน อัตราค่าจ้างจะลดหลั่นกันไปตามชื่อเสียงของคณะจิว

4. ความยุ่งยากในการขอใบอนุญาตเล่นจิวประจำปี

ผู้ที่ทำการขอใบอนุญาตจะต้องขอผ่านสถานีตำรวจของเขตนั้น ๆ เมื่อผ่านใบขออนุญาตแล้วทางคณะกรรมการจัดงาน จะต้องเขียนรายชื่อเรื่องที่คณะจิวจะแสดงไปแจ้งยังสถานีตำรวจ ทางสถานีตำรวจจะกำหนดเวลาในการแสดงว่าอนุญาต ให้แสดงถึงเวลาใด หากคณะจิวแสดงเกินเวลากำหนด หรือถ้าไม่แสดงเรื่องตามที่แจ้งไว้จะมีความผิดทางกฎหมายทันที

ดังนั้นจึงเห็นว่าที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเหตุให้ชาวจีนไม่นิยมจะว่าจ้างจิวมาแสดงในงานประจำปี และจนถึงทุกวันนี้ที่ถนนเจริญกรุง และถนนเยาวราช ก็ไม่เหลือโรงจิวถาวรให้ผู้ชมได้ตัดตัวเข้าไปดูจิวอีกแล้ว มีเพียงแค่งานศาลเจ้า หรือในเทศกาลสำคัญของชาวจีนเท่านั้น แต่อย่างน้อยในปัจจุบันก็ยังมีคณะจิวหลงเหลืออยู่บ้าง เป็นอีกหนึ่งภาพสะท้อนที่ทำให้เราเห็นถึงความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมของชาวจีนกับชาวไทยที่มีมาเนิ่นนานนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

2.2 จิวปักกิ่งอุปราคาแห่งทศบูรพา

จิวปักกิ่งของจีนถูกขนานนามว่าเป็น“อุปราคาแห่งบูรพา” นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมแห่งชาติของจีน เพราะเกิดขึ้นในปักกิ่ง จึงมีชื่อเรียกกันว่า “จิงจิว” ที่แปลเป็นไทยว่า “จิวปักกิ่ง” จิวปักกิ่งมีประวัติกว่า 200 ปีแล้ว ต้นกำเนิดของจิวปักกิ่งต้องย้อนหลังไปถึงจิวท้องถิ่นเก่าแก่บางชนิดในอดีต โดยเฉพาะคือ “ฮุยปิ่น” ที่เป็นจิวท้องถิ่นที่เคยแพร่หลายอย่างกว้างขวางในภาคใต้ของจีนเมื่อศตวรรษที่ 18 ในปี 1790 คณะจิวท้องถิ่น“ฮุยปิ่น”คณะแรกเข้าสู่กรุงปักกิ่งเพื่อเข้าร่วมงานแสดงเนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองวันเฉลิมพระชนมพรรษาของจักรพรรดิ หลังจากนั้น มีคณะแสดงจิว “ฮุยปิ่น” จำนวนไม่น้อยได้ทยอยเข้าไปแสดงในกรุงปักกิ่ง เนื่องจาก “ฮุยปิ่น” เคลื่อนย้ายไปมาตามที่ต่าง ๆ บ่อย ๆ เข้าใจดูดซับเอาบทละครและศิลปะการแสดงของจิวชนิดอื่น ๆ มาปรับใช้เป็นของตัวเองอยู่เสมอ ประกอบกับปักกิ่งเป็นแหล่งที่รวมของจิวท้องถิ่นมากมาย จึงช่วยให้ “ฮุยปิ่น” ได้ยกระดับศิลปะการแสดงสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปลายศตวรรษที่ 19 ต้นศตวรรษที่ 20 หลังผ่านการหลอมรวมเป็นเวลานานหลายสิบปี จิวปักกิ่งจึงก่อรูปขึ้นในที่สุด และกลายเป็นการแสดงจิวบนเวทีชนิดใหญ่ที่สุดของจีน

ในบรรดาจิ๋วชนิดต่าง ๆ ของจีน จิ๋วปักกิ่งครองอันดับหนึ่งในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความหลากหลายของบทละคร จำนวนศิลปินนักแสดง จำนวนคณะแสดง จำนวนผู้ชมผู้ฟังและอิทธิพลที่กว้างขวาง เป็นต้น จิ๋วปักกิ่งเป็นศิลปะการแสดงสมบูรณแบบที่รวมศิลปะ “การขับร้อง” “การพูด” “การแสดงลีลา” “การแสดงศิลปะการต่อสู้” และ “ระบำรำฟ้อน” เข้าไว้ด้วยกัน ตัวละครของจิ๋วปักกิ่งที่สำคัญแบ่งเป็น “เซิง”(เพศชาย) “ตัน”(เพศหญิง) “จิ้ง” (เพศชาย) และ “โฉว” (มีทั้งเพศชายและเพศหญิง) นอกจากนี้ยังมีตัวละครประกอบอีกจำนวนหนึ่ง

รูปแบบการแต่งหน้าเป็นศิลปะที่มีเอกลักษณ์ที่สุดของจิ๋วปักกิ่ง ความซื่อสัตย์กับความคดโกง ความงามกับความขี้เหร่ ความดีกับความชั่วและความสูงศักดิ์กับความต่ำต้อย เป็นต้น ต่างก็แสดงให้เห็นได้โดยผ่านลวดลายในการแต่งหน้า เช่น สีแดงใช้กับบุคคลที่มีความซื่อสัตย์ สีม่วงเป็นสัญลักษณ์แห่งความขลาด ความกล้าหาญและความมีน้ำใจ สีดำสะท้อนถึงอุปนิสัยใจคอสูงส่งที่ซื่อตรง สีขาวบ่งบอกถึงความคดโกงและความโหดเหี้ยมของคนร้าย สีน้ำเงินแฝงไว้ซึ่งความหมายที่มีใจนักสู้และเก๋กล้า สีเหลืองใช้กับตัวละครที่โหดร้ายทารุณ ส่วนสีทองกับสีเงิน มักจะใช้กับตัวละครที่เป็นเทวดาและภูตผีปีศาจ

มีความเห็นทั่วไปว่า ปลายศตวรรษที่ 18 เป็นช่วงเวลาแรกที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดของจิ๋วปักกิ่งเวลานั้น นอกจากมีสภาพการแสดงจิ๋วที่เจริญคึกคักของภาคเอกชนแล้ว การแสดงจิ๋วภายในพระราชวังก็มีบ่อยครั้งเช่นกัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า บรรดาขุนนางผู้ดีเชื้อพระวงศ์ต่างก็ชื่นชอบจิ๋วปักกิ่ง ส่วนเงื่อนไขทางวัตถุที่ดีภายในพระราชวังก็ได้เอื้ออำนวยความสะดวกไม่น้อยแก่การแสดงจิ๋วปักกิ่ง ตั้งแต่การแต่งหน้านักแสดง เสื้อผ้าอาภรณ์ เวทีแสดงและการจัดฉากแสดง เป็นต้น จิ๋วในวังกับจิ๋ว “ชาวบ้าน” ส่งผลต่อกันและกัน ทำให้จิ๋วปักกิ่งมีการพัฒนาก้าวหน้าอย่างเป็นประวัติกาล ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1920 ถึง ทศวรรษที่ 1940 ของศตวรรษที่ 20 เป็นช่วงเวลาที่สองที่จิ๋วปักกิ่งรุ่งเรืองเต็มที่ สัญลักษณ์แห่งความเจริญรุ่งเรืองของจิ๋วปักกิ่งในยุคนี้คือ จิ๋วปักกิ่งสำนักต่าง ๆ เกิดขึ้น จิ๋วปักกิ่งสำนักที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดคือ สำนักเหมย สำนักซ่ง สำนักเฉิงและสำนักสุน แต่ละสำนักต่างก็มีนักแสดงชื่อดังจำนวนมาก พวกเขาออกแสดงจิ๋วปักกิ่งตามเวทีละครอย่างคึกคักในเมืองใหญ่ ๆ เช่น นครเซี่ยงไฮ้และกรุงปักกิ่งเป็นต้นอย่างคึกคัก ทำให้ศิลปะจิ๋วปักกิ่งปรากฏสภาพเจริญรุ่งเรืองเต็มเปี่ยม

2.2.1 นายเหมยหลันฟาง

เป็นหนึ่งในศิลปินนักแสดงจิ๋วปักกิ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในโลก เขาเริ่มเรียนรู้การแสดงจิ๋วตั้งแต่อายุ 8 ขวบ ขณะอายุ 11 ปีก็ออกแสดงบนเวทีแล้ว เหมยหลันฟางเป็นศิลปินนักแสดงจิ๋วปักกิ่งนานกว่า 50 ปี ระหว่างนี้ เขาได้ประดิษฐ์คิดสร้างและพัฒนาศิลปะจิ๋วปักกิ่งในด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ทำนองการขับร้อง การพูด ระบำรำฟ้อน ดนตรี ชุดแสดงและการแต่งหน้าแต่งตัว เป็นต้น ก่อรูปขึ้นเป็นท่วงทำนองศิลปะที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของตน ในปีค.ศ.๑๙๑๙ เหมยหลันฟางนำคณะจิ๋วปักกิ่ง

เดินทางไปแสดงในประเทศญี่ปุ่น นับเป็นครั้งแรกที่ศิลปะจิวปักกิ่งแพร่หลายไปสู่พื้นทะเล ในปี 1930 เหมยหลันฟิงนำคณะจิวปักกิ่งเดินทางไปแสดงที่อเมริกา ก็ประสบความสำเร็จอย่างมากเช่นกันต่อมา ปี 1934 เหมยหลันฟิงเดินทางไปเยือนยุโรปตามคำเชิญ ได้รับความสนใจยิ่งจากวงการจิวของยุโรป หลังจากนั้น พื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลกเริ่มถือจิวปักกิ่งเป็นสำนักวิชาการแสดงบนเวทีสำนักหนึ่งของจีน

ภาพที่ 2.1 เหมยหลันฟาง

ที่มา : <http://oknation.nationtv.tv/blog/swongviggit/2011/05/04/entry-2>

นับตั้งแต่จีนดำเนินการปฏิรูปและเปิดประเทศเป็นต้นมา ศิลปะจิวปักกิ่งได้รับการพัฒนาใหม่อีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ จิวปักกิ่งในฐานะเป็นมรดกทางศิลปกรรมที่มีมาแต่ดั้งเดิมของจีนได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากรัฐบาลจีน ทุกวันนี้ ในโรงละครใหญ่ฉางอานในกรุงปักกิ่งจัดแสดงจิวปักกิ่งตลอดทั้งปี การแข่งขันจิวปักกิ่งของนักแสดงสมัครเล่นระหว่างประเทศที่จัดขึ้นทุกปีได้ดึงดูดผู้รักจิวปักกิ่งจากพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลกมาเข้าร่วม นอกจากนี้ จิวปักกิ่งยังเป็นรายการที่ขาดเสียมิได้ในการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างจีนกับต่างประเทศทุกครั้ง

ละครจิวปักกิ่งได้รับฉายาว่า "โอเปร่าตะวันออก" ซึ่งเป็นวัฒนธรรมอันเลิศล้ำของจีน ได้ชื่อว่าเป็นจิวปักกิ่งก็เพราะก่อรูปขึ้นที่กรุงปักกิ่ง ละครจิวปักกิ่งมีประวัติยาวนานกว่าสองร้อยปี แหล่งกำเนิดของละครจิวปักกิ่งคือละครท้องถิ่นโบราณหลายชนิด

สัญลักษณ์ความเจริญของละครจิวปักกิ่งที่เด่นชัดที่สุดคือการเกิดขึ้นของสำนักต่างๆ ในจำนวนนี้ ที่มีชื่อเสียงที่สุดคือสำนักเหมย(นายเหมย หลันฟาง) สำนักซ่าง(นายซ่าง เสี่ยวหยุน) สำนักเฉิง(นายเฉิง เยียนชิว) และสำนักสุน(นายสุน ฮุยเซิง)สี่สำนัก แต่ละสำนักละครจิวปักกิ่งก็มีนักแสดงที่มีชื่อเสียงจำนวนหนึ่ง พวกเขาได้แสดงละครจิวปักกิ่งบนเวทีของกรุงปักกิ่งหรือที่นครเซี่ยง

ไฮ้เป็นต้น ทำให้เวทีศิลปะละครจิวปักกิ่งคึกคักเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ทั่วโลกพากันยึดถือเอาละครจิวปักกิ่งเป็นตัวแทนสำนักวิชาการละครของจีน

นับตั้งแต่จีนได้ดำเนินนโยบายปฏิรูปและเปิดประเทศเป็นต้นมา ละครจิวปักกิ่งก็ได้มีการพัฒนาในรูปแบบใหม่ ในฐานะเป็นศิลปะการแสดงที่เก่าแก่ เลยได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากรัฐบาลจีน ปัจจุบัน โรงละครฉางอันของกรุงปักกิ่งจะมีการแสดงรายการละครจิวปักกิ่งทุกปี การแข่งขันแฟนละครจิวปักกิ่งระหว่างประเทศที่จัดขึ้นทุกปีได้ดึงดูดแฟนละครจิวปักกิ่งในท้องที่ต่างๆทั่วโลก นอกจากนี้ ละครจิวปักกิ่งยังเป็นรายการประจำในการแลกเปลี่ยนทางด้านวัฒนธรรมระหว่างจีนกับต่างประเทศด้วย

2.3 การจำแนกตัวละคร

2.3.1 เชิง (sheng - 生) คือตัวละครที่เป็นผู้ชาย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

ภาพที่ 2.2 เล่าเชิง

ที่มา : <http://hzhxjt.blog.sohu.com/98463213.html>

1. เล่าเชิง (lao sheng - 老生) พระเอกบุน คือตัวละครชายที่แสดงบทบาทเป็นชายวัยกลางคนจนถึงคนแก่ อาจติดหนวดเครา สีหนวดเคราแสดงถึงอายุที่มากขึ้นตามลำดับ คือ ดำ เทา และ ขาว เน้นหนักที่การร้องเป็นหลัก

ภาพที่ 2.3 เสี่ยวเซิง

ที่มา : <http://www.photofans.cn/album/showpic.php?picid=417373&year=2012>

2. เสี่ยวเซิง (xiao sheng - 小生) แสดงเป็นชายหนุ่ม พระเอกของเรื่อง ไม่ติดหนวดเครา แสดงถึงวัยเริ่มแตกเนื้อหนุ่มแต่ยังไม่มีหนวดเครารุงรัง ท่าทางสุภาพอ่อนน้อม เวลาร้องจะมีเสียงร้าวเพื่อแสดงว่าเป็นคนหนุ่ม

ภาพที่ 2.4 อูเซิง

ที่มา : [http://www.twword.com/wiki/%E9%95%B7%E9%9D%](http://www.twword.com/wiki/%E9%95%B7%E9%9D%A0%E6%AD%A6%E7%94%9F)

[A0%E6%AD%A6%E7%94%9F](http://www.twword.com/wiki/%E9%95%B7%E9%9D%A0%E6%AD%A6%E7%94%9F)

3. อูเซิง (wu sheng - 武生) พระเอกบู๊ คือตัวละครชายที่รับบทนักรบหรือผู้มีวิทยายุทธ์ เน้นที่บทบาทการต่อสู้ เป็นพวกแสดงท่าทางโลดโผนหรือกายกรรม หกคะเมนตีลังกา เช่น พวกแสดงเป็นลิง เฮ้งเจีย เป็นต้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บู๊แบบซุดรบ (มีธง) กับบู๊ทั่วไป

2.3.2 ตำน (旦) คือตัวละครที่เป็นผู้หญิง แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

ภาพที่ 2.5 และ 2.6 เหล่าตำน

ที่มา : <http://ent.sina.com.cn/v/m/2012-12-21/17173817882.shtml>

1. เหล่าตำน (lao tan - 老旦) แสดงเป็นผู้หญิงมีอายุหรือหญิงแก่ มีทั้งบทบู๊และบุน โดยแบ่งไปตามลักษณะบทบาท ฐานะ และอายุ เครื่องแต่งกายแบบเรียบง่าย ไม่แต่งหน้า การพูดหรือร้องใช้เสียงธรรมดาและน้ำเสียงต่ำกว่าตัวแสดงบทยื่นๆ

ภาพที่ 2.7 อู๋ตัน

ที่มา : <http://gb.cri.cn/27564/2011/09/07/4945s3364391.htm>

2. อู๋ตัน (wu tan - 武旦) คือตัวละครหญิงที่รับบทนักรบหรือผู้มีวิทย์ยุทธ์ เน้นที่บทบาทการต่อสู้ เป็นบทบาทโลดโผนเช่นเดียวกับอู่เจิง แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ บู้แบบซุ่ตราบ (มีธง) กับบู้ทั่วไป

ภาพที่ 2.8 ชิงอี้

ที่มา : <http://www.cctvwhzg.com/wind/25716.htm>

3. ชิงอี้ (ching yi - 青衣) คือนางเอกแท้ เป็นบทแสดงหญิงเพียงพร้อมตามคุณสมบัติแบบที่คนโบราณกำหนด คือมีกิริยามารยาทเรียบร้อย เป็นกุลสตรีแบบผู้หญิงจีน ที่มีความ

จงรักภักดี เหนียวอายและนินมวล ตัวละครที่รับบทนี้ มีทั้งตัวละครที่รับบทโศก และบทหญิงสูงศักดิ์ เน้นการร้องเป็นสำคัญ

ภาพที่ 2.9 ไซ่ตัน

ที่มา : <http://baike.chinaso.com/wiki/doc-view-123481.html>

4. ไซ่ตัน (chai tan - 彩旦) บทสาวใช้ ในที่นี้หมายถึงตัวตลกที่เป็นผู้หญิง

ภาพที่ 2.10 ตัวจิ้ง

ที่มา : http://quyi.chinesecio.com/article/2009-09/27/content_22230.htm

2.3.3 จิ้ง (jing - 净) คือ ตัวละครซึ่งมีอุปนิสัยที่ แกร่งกร้าวโดดเด่น ลักษณะพิเศษที่จะวาดหน้าด้วยสีฉูดฉาด เกินจริง เสมือนสวมหน้ากากไว้จิ้งมีอีกชื่อเรียกว่า ฮวาเลียน และอีกหนึ่งสิ่งที่

สำคัญที่สุดคือใบหน้า ลักษณะใบหน้าของตัวจิ้ง จะแสดงให้เห็นทราบว่า ตัวจิ้งนั้นมีอุปนิสัยใจคอ เช่นใด สีต่าง ๆ ที่ทาและเขียนบนใบหน้าตัวจิ้ง กำหนดไว้สีหนึ่งใช้จำเพาะอุปนิสัยชนิดหนึ่งเท่านั้นคือ

แดง	เป็นสัญลักษณ์ของผู้กล้าหาญ ซื่อตรง เช่นกวนอู
สีม่วง	เป็นสัญลักษณ์ของผู้มีความรู้ สงบเยียบขรึม เช่นคนซื่อ
สีดำ	เป็นสัญลักษณ์ของผู้กล้าหาญ ดุร้าย ซื่อตรง เช่น เตียวหุย เปาบุ้นจิ้น
สีน้ำเงิน	เป็นสัญลักษณ์ของผู้กล้าหาญชำนาญศึก หยิ่งในศักดิ์ศรีของตน
สีเขียวใบไม้	เป็นสัญลักษณ์ของโจรป่า อาศัยอยู่ในป่า
สีเขียว	แถบเทา เป็นสัญลักษณ์ของภูติผีปีศาจ
สีทอง	สีเงิน เป็นสัญลักษณ์ของเทวดา พระเจ้า
สีเหลือง	เป็นสัญลักษณ์ของผู้กล้าหาญที่เปี่ยมไปด้วยกลอุบาย
สีขาวขจัด	เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่มีเล่ห์เหลี่ยมแกมคดโกง

ภาพที่ 2.11 ตัวโจ้ว

ที่มา : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=operahouse-tang&month=08-2010&date=22&group=1&gblog=1>

2.3.4 โจ้ว (chou - 丑) คือ บทตัวตลก เป็นการแสดงบทตัวตลกด้วยคำพูด โดยเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมาล้อเลียน แล้วพูดเป็นสำเนียงคนท้องถิ่น

2.4 เรื่องราวที่นิยมแสดง

การแสดงของจีว้นั้นได้มีการผสมผสานศาสตร์ต่างๆหลากหลายแขนงไม่ว่าจะเป็น การขับร้อง การร่ายรำ วิทยายุทธ และการแสดง ทั้งนี้ในส่วนของเนื้อหาและเรื่องราวที่นำมาแสดงนั้นก็จะมี การนำเหตุการณ์ต่างๆ ในพงศาวดาร และประวัติศาสตร์มาดัดแปลงเป็นบทแสดง นอกจากนี้แล้วเรื่องของความเชื่อ ประเพณี ศาสนา ก็จะถูกนำมาผสมผสานอยู่ในการแสดงด้วยเช่นกัน

2.4.1 นางพญางูขาว

นางพญางูขาวปรากฏโฉมครั้งแรกในวรรณกรรม จองจางูขาวชั่ววันจันทร์ในเจดีย์เหลยเฟิง ในบันทึกจิ้งซือทงเหยียนของ เฟิง เมิ่ง หลง โดยบันทึกดังกล่าวค้นพบในระหว่างยุคราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1368 - ค.ศ. 1644)

ภาพที่ 2.12 นางพญางูขาว นางพญางูเขียว และหลวงจีน

ที่มา : <http://www.ntdtv.com/xtr/gb/2013/03/09/a859657.html>

นางพญางูขาว กล่าวถึงเรื่องราวของบัณฑิตหนุ่มที่ตกหลุมรักสตรีผู้โสภานางหนึ่ง สตรีผู้นี้ แท้จริงแล้วเป็นปิศาจงูขาวที่จำแลงกายมา พระเถระมีความต้องการช่วยเหลือบัณฑิตหนุ่มให้พ้นจากการดูดกลืนวิญญาณของปิศาจงูขาว จึงได้ต่อสู้กับปิศาจงูขาว และจับนางไปจองจำไว้ใต้เจดีย์เหลยเฟิง (ฟ้าคำราม)

เมื่อกาลเวลาผ่านไป ได้มีการเพิ่มเติมเสริมแต่งรายละเอียดต่างๆ มากขึ้น โดยนางพญางูขาว ได้กลายเป็นตำนานความรักอันลึกซึ้งระหว่างบัณฑิตหนุ่ม กับปิศาจงูขาว ซึ่งบำเพ็ญตบะมาเป็นระยะเวลากว่า 1,000 ปี ได้จำแลงกายเป็นมนุษย์ในรูปของหญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตางดงาม มีนามว่า ไป๋ชู่เจิน ความรักของทั้งสองถูกขัดขวางโดยพระเถระฝ่าไห่ เนื่องจากความรักระหว่างคนกับปิศาจไม่

อาจอยู่ร่วมกันได้ เพราะผิดกฎสวรรค์ แต่ละเรื่องราวก็มีตอนจบและรายละเอียดอื่นๆ แตกต่างกัน ออกไปเช่นเดียวกัน เช่น บางเรื่องกล่าวว่างูขาวเป็นสัตว์เลี้ยงที่บัณฑิตเลี้ยงไว้ขณะยังเป็นรำเรียนหนังสือ หรือบางเรื่องก็เล่าว่าบัณฑิตหนุ่มถูกขับไล่จากสวรรค์ให้ลงมาเป็นมนุษย์ธรรมดา หรือแม้แต่บัณฑิตหนุ่มเคยช่วยชีวิตงูขาวเอาไว้ งูขาวจึงจำแลงกายกลับมาตอบแทนบุญคุณก็มี

ส่วน เสียวชิง ซึ่งเป็นตัวละครที่เพิ่มเติมขึ้นมา ก็มีการกล่าวถึงในแง่มุมที่แตกต่างกันออกไป เช่นกัน โดยมีทั้งเป็นงูเขียว งูดำ หรือแม้แต่ปลาไน ซึ่งบทบาทของเสียวชิงจะมาในรูปแบบของผู้ช่วยที่ใกล้ชิดของไป๋ซู่เจิน อาจเป็นน้องสาว หรือคนรับใช้

บทที่ 3

การออกแบบอัตลักษณ์

การสร้างอัตลักษณ์ต่อองค์กรหรือแบรนด์ สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งคือ การออกแบบอัตลักษณ์ เพื่อให้ภาพลักษณ์ที่ตั้งไว้ขององค์กรหรือแบรนด์เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

3.1 ความหมายของอัตลักษณ์

อัตลักษณ์ คือ คุณลักษณะเฉพาะตัว ที่จะบ่งชี้ตัวตน การออกแบบอัตลักษณ์ จึงเหมือนการสรุป ลักษณะเฉพาะของแบรนด์ เพื่อจะสื่อสารออกไปได้อย่างชัดเจน หนักแน่น และเข้าใจง่าย

3.2 องค์ประกอบของอัตลักษณ์

1. การใช้สัญลักษณ์ เพื่อแสดงภาพลักษณ์ของแบรนด์ ควรใช้อย่างเป็นระบบทั้งชื่อ สัญลักษณ์ สี รวมถึงการออกแบบอื่นๆ เพื่อแสดงให้เห็นคุณค่าและภาพลักษณ์ของแบรนด์
2. การสื่อสาร เป็นการเผยแพร่ข่าวสาร การรับรู้ของแบรนด์แก่ผู้บริโภคไม่ว่าจะด้วยการ โฆษณาหรือส่งเสริมการขาย เป็นต้น
3. พฤติกรรมขององค์กร เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่แสดงภาพลักษณ์แบรนด์ เพราะพฤติกรรม องค์กรมีผลต่อการรับรู้ภาพลักษณ์ขององค์กรหรือแบรนด์แก่ผู้บริโภคด้วย เช่น การทำ Corporate Social Responsibility เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่องค์กร เป็นต้น

การสร้างอัตลักษณ์องค์กรควรมีการกำหนดก่อนว่าอะไรคืออัตลักษณ์หลักที่จะเป็นแก่นแท้ของแบรนด์ สะท้อนตัวตนและลักษณะเฉพาะของแบรนด์นั้น แล้วมีอะไรที่เป็นอัตลักษณ์ส่วนขยายที่จะช่วยส่งเสริมความเป็นตัวตนของแบรนด์มากยิ่งขึ้น

3.3 การสร้างอัตลักษณ์

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์สามารถทำได้ ดังนี้

1. ดำเนินการเก็บข้อมูล เพื่อให้เกิดความชัดเจนของภาพลักษณ์ที่ต้องการสื่อ อาจได้จากการสังเกต การสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง และใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ต่อไป
2. การกำหนดกลยุทธ์ที่ชัดเจน เป็นขั้นการสังเคราะห์ข้อมูลให้ได้ความกระจ่างในความเป็นตัวตนที่แท้จริงของแบรนด์ แล้วจึงนำมากำหนดวางตำแหน่งให้แบรนด์แตกต่างจากคู่แข่ง หรือสร้างคุณค่าให้กับแบรนด์เพื่อใช้สื่อสารกับผู้บริโภคต่อไป
3. การออกแบบอัตลักษณ์ ควรจะมีความชัดเจน หนักแน่น และเข้าใจง่าย และสอดคล้องกับภาพลักษณ์หลักของแบรนด์ เป็นขั้นตอนที่จะแสดงภาพลักษณ์ของแบรนด์ออกมาเป็นรูปธรรมได้
4. ประเมินผลการออกแบบแบรนด์ โดยวิธีที่ดีที่สุดคือการสอบถามกลุ่มผู้บริโภคโดยตรง
5. การสร้างจุดสัมผัส เป็นขั้นตอนการตรวจสอบการออกแบบ ทดสอบว่าสิ่งที่ออกแบบนั้นใช้ได้กับทุกงานหรือไม่ และสอดคล้องเป็นรูปธรรมตามภาพลักษณ์ของแบรนด์ที่ตั้งไว้หรือไม่ เพื่อจะได้ปรับแก้ให้การออกแบบตอบสนองต่อความต้องการของแบรนด์
6. การจัดการคุณค่าของแบรนด์ กำหนดสิ่งแวดล้อมให้กับแบรนด์ และติดตามประเมินผลเพื่อควบคุมให้งานออกแบบอัตลักษณ์ถูกใช้อย่างต่อเนื่อง และถูกต้อง

3.4 สัญลักษณ์

“สัญลักษณ์ หมายถึง ลักษณะของสิ่งใดๆ ที่กำหนดนิยามกันขึ้นมาเองให้ใช้หมายความแทนอีกสิ่งหนึ่ง” จากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525

The Oxford English Dictionary (เดลเลน (Allen), 1990) ให้ความหมายของคำว่า สัญลักษณ์ไว้ 2 ความหมาย ดังนี้

1. สิ่งที่เป็นตัวแทนของสิ่งอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุหรือสิ่งที่เป็นนามธรรม
2. ตัวอักษรที่เขียนขึ้นหรือเครื่องหมาย (Mark) ที่ใช้เป็นตัวแทนบางสิ่งบางอย่าง เช่น ตัวอักษรรูปร่าง หรือเครื่องหมายแทนวัตถุกระบวนการบางอย่าง เป็นต้น

วิรุณ ตั้งเจริญ (2526) กล่าวว่าสัญลักษณ์คือ สื่อความหมายที่แสดงนัยหรือเงื่อนไขความคิด เพื่อเป็นการบอกให้ทราบถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีผลทางด้านการรับรู้ความคิดหรือทัศนคติ

ฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าสัญลักษณ์ คือ สิ่งที่ใช้เป็นตัวแทนของสิ่งหนึ่งเพื่อให้เห็นได้อย่างเป็นรูปธรรม แม้สิ่งนั้นจะเป็นเพียงนามธรรม

ตราสัญลักษณ์ (Logo) ราชบัณฑิตยสถาน (2530) ให้ความหมายของคำว่า “ตราสัญลักษณ์ ไว้ว่า คำว่า Logo ตัดทอนมาจาก Logotype หมายถึง เครื่องหมาย ตรา สัญลักษณ์ ซึ่งสื่อความหมาย เฉพาะถึงส่วนราชการ มูลนิธิสมาคม บริษัท ห้างร้าน ฯลฯ อาจจะเป็นตัวอักษรหรือรูปภาพ หรือทั้งสองอย่างประกอบกัน รูปภาพนั้นมักจะเป็นลักษณะเรขศิลป์ (Graphic Art)”

เครื่องหมายการค้า (Trade Mark) หมายความว่า “เครื่องหมายที่เจ้าของเครื่องหมายรับรองใช้ หรือจะใช้เป็นที่หมาย หรือเกี่ยวข้องกับสินค้า หรือบริการของบุคคลอื่น เพื่อเป็นการรองรับเกี่ยวกับ แหล่งกำเนิดส่วนประกอบ วิธีการผลิต คุณภาพ หรือลักษณะใดๆ ของสินค้านั้นหรือรองรับเกี่ยวกับ สภาพ คุณภาพ หรือคุณลักษณะอื่นใดของบริการนั้น” (ทองเจือ เขียดทอง, 2548 ,65)

3.5 การออกแบบสัญลักษณ์และเครื่องหมาย

1. หลักในการออกแบบตราสัญลักษณ์

1.1 การใช้ตารางกริด

1.2 คำนึงถึงสัดส่วนที่จะนำไปใช้เป็นสำคัญ

1.3 มีเอกภาพ การจัดวางควรจัดวางให้มีความกลมกลืน มีการนำองค์ประกอบในการ

ออกแบบมาใช้ที่เหมาะสม

1.4 มีความโดดเด่น สื่อความหมายชัดเจน

1.5 มีความร่วมสมัยเข้าถึงคนสมัยนั้นๆ ได้

1.6 มีความเรียบง่าย จะช่วยให้ เข้าใจได้ง่ายว่าสื่อความหมายถึงอะไร

2. แนวทางการออกแบบ

- 2.1 ออกแบบโดยใช้เส้น
- 2.2 ออกแบบโดยใช้รูปร่างเรขาคณิต
- 2.3 ออกแบบโดยใช้เงา
- 2.4 ออกแบบโดยใช้ Figure and Ground
- 2.5 ออกแบบโดยใช้เทคนิคการออกแบบ
 1. การตัดทอน
 2. การบังหรือการซ้อน
 3. ออกแบบให้เกิดการเคลื่อนไหว
 4. มีความต่อเนื่องกัน
 5. มองได้จากหลายด้าน
- 2.6 ออกแบบโดยวิธีบวกหรือเพิ่ม คือการแทรกภาพลงในตัวอักษรหรือแทรกตัวอักษร

ลงในภาพ

- 2.7 ออกแบบโดยใช้ตัวอักษร

บทที่ 4

การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

4.1 โรงละคร

โรงละคร หรือ โรงมหรสพ คือ อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์ แสดงละคร แสดงดนตรี หรือ การแสดงรื่นเริงอื่นใด และมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปิดให้ประชาชนเข้าชมการแสดงนั้น เป็นปกติธุระ โดยจะมี ค่าตอบแทน หรือ ไม่มีก็ตาม

โรงละคร เป็นสถาปัตยกรรมที่มีความสลับซับซ้อนในการออกแบบ เพราะเป็นอาคารที่มีหน้าที่ใช้สอยมากมายสารพัดแตกต่างกัน แต่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ผู้คนที่มาใช้โรงละครก็มีหน้าที่ที่ไม่เหมือนกัน ทั้ง คนดู คนแสดง เจ้าหน้าที่ในโรงละคร รวมถึงผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ อีกมาก การออกแบบโรงละครต้องสอดคล้องกับเทคนิคด้านเวที ฉาก แสง สี เสียง ระบบปรับอากาศ ฯลฯ นอกจากนี้ยังจะต้องคำนึงถึงความสะดวกและความเพลิดเพลินของผู้ชม

4.1.1 โรงละครเมืองไทยรัชดาลัยเธียเตอร์

ภาพที่ 4.1 โรงละครรัชดาลัยเธียเตอร์

เมืองไทยรัชดาลัยเธียเตอร์ เปิดดำเนินการเมื่อ พ.ศ. 2550 ตั้งอยู่บริเวณชั้น 4 และ 6 ศูนย์การค้าเอสพลานาด รัชดาภิเษก สามารถรองรับงานละครเวที คอนเสิร์ต การแสดง การประชุม

และกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ ด้วยความจุถึง 1512 ที่นั่ง แต่สามารถให้ความรู้สึกใกล้ชิดระหว่างผู้ชมกับการแสดงบนเวที และสร้างความรู้สึกอลังการให้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน และที่สำคัญยังสามารถมอบประสบการณ์ในการชมได้ครบทุกมิติไม่ว่าคุณจะนั่งอยู่ ณ ตำแหน่งใด

ภาพที่ 4.2 ภายในโรงละครรัชดาลัยเจียเตอร์

ในส่วนของการออกแบบ โรงละครเมืองไทยรัชดาลัยเจียเตอร์ได้รับการออกแบบโดยผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ของโรงละครเวทีโดยเฉพาะ การตกแต่งภายในมีการนำความเป็นไทยมาผสมผสานเข้ากับการออกแบบสมัยใหม่ กลายเป็นรูปแบบร่วมสมัยที่มีความเรียบง่ายแต่หรูหราในแบบไทยๆ

โรงละครเมืองไทยรัชดาลัยเจียเตอร์ มีพื้นที่ใช้สอยภายในรวมทั้งสิ้นประมาณ 6,500 ตร.ม. พื้นที่ทั้งหมดถูกแบ่งเป็น 2 ชั้น ส่วนแรก อยู่บริเวณชั้น 4 ภายในศูนย์การค้าเอสพลานาด ทำหน้าที่เสมือนโรงขนาดใหญ่ คอยต้อนรับผู้ชมที่มาจากศูนย์การค้า

ภาพที่ 4.3 ภายในโรงละครรัชดาลัยเจียเตอร์

4.2 จิ้วปักกิ่ง

จิ้วปักกิ่งของจีนถูกขนานนามว่าเป็น“อุปรากรแห่งบูรพา” นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมแห่งชาติของจีน เพราะเกิดขึ้นในปักกิ่ง จึงมีชื่อเรียกกันว่า “จิงจิว” (Jing ju) ที่แปลเป็นไทยว่า “จิ้วปักกิ่ง”

ภาพที่ 4.4 จิ้วปักกิ่ง

ที่มา : <http://www.mainlandtour.com/information-culture/263.html>

ดังนั้นเพราะจิ้วปักกิ่งมีความปราณีตงดงาม และโด่งดังที่สุด แปรนของโรงละครจึงนำจิวประเภทนี้มาจัดแสดง ภายใต้ชื่อของ โรงละคร JING JU

4.3 Concept

4.3.1 Chinese opera Makeup & Graphic : การแต่งหน้าและการแต่งกายของจิ้งนั้นมี
ความเป็นเอกลักษณ์ สว่างาม และโดดเด่นอย่างมากและผสมผสานเข้ากับการออกแบบเชิงกราฟฟิก
ตัดทอนเพื่อให้ดูทันสมัยมากขึ้น

ภาพที่ 4.5 การแต่งหน้าของจิ้ง

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/314970567675975860/>

ภาพที่ 4.6 ใบหน้าจิ้งของ จิ้ง และ ต้าน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/520588038161823911/>

4.3.2 Vintage Chinese : ในยุคสมัยปฏิวัติของประเทศจีนนั้น จะมีนักแสดงอุปรากรจีนที่มีชื่อเสียงอยู่ท่านหนึ่งซึ่งก็คือ “เหมย หลัน ฟาง” จึงเป็นแรงบันดาลใจในการที่จะนำศิลปะของยุคนั้น มาใช้

ภาพที่ 4.7 ภาพและการใช้กราฟฟิคในสมัยยุคปฏิวัติ

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/520588038161823334/>

4.3.3 Chinese Architecture : เมื่อกล่าวถึงการแสดงของจิว้นั้นในภาพจำของคนไทยทุกคนก็จะต้องนึกถึงศาลเจ้าเป็นที่แรกอย่างแน่นอน อีกทั้งศิลปะและสีสันของศาลเจ้านั้นก็มีความน่าสนใจมากเช่นกัน

ภาพที่ 4.8 สถาปัตยกรรมของจีน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/520588038161901740/>

ภาพที่ 4.9 สถาปัตยกรรมของจีน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/520588038161901738/>

4.3.4 Chinese Paper cut : ศิลปะการตัดกระดาษของจีนนั้นก็เป็นอย่างหนึ่งศาสตร์ที่มีความน่าสนใจและมีความเป็นกราฟิกที่ชัดเจนมาก

ภาพที่ 4.10 เทคนิคการตัดกระดาษของจีน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/293578469429184754/>

ภาพที่ 4.11 เทคนิคการตัดกระดาษของจีน

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/512777107545038088/>

สรุปการเลือก concept ในครั้งนี้คือ Chinese opera Makeup & Graphic และ Chinese Paper cut เพราะทั้งสองแนวทางนี้มีความน่าสนใจ สามารถดึงจุดเด่นของจิ้งจอกมาได้และสามารถนำมาใช้ร่วมกับการออกแบบเชิงกราฟิกให้ทันสมัยขึ้นได้เป็นอย่างดี

ในส่วนของ concept อื่นๆที่กล่าวมาข้างต้นนั้นยังมีความติดภาพลักษณ์ที่เก่าแก่อยู่ไม่ว่าจะเป็น Vintage Chinese หรือ Chinese Architecture อีกทั้งจิ้งจอกที่เลือกมาเป็นจิ้งจอกกึ่งที่เป็นที่นิยมในจีนแต่ในประเทศไทยนั้นจะเป็นจิ้งจอกตัวเดียว ทำให้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับศาลเจ้ามากนักเป็นอันตัดทิ้งไป

4.4 ขอบเขตการดำเนินงาน

4.4.1 Logo

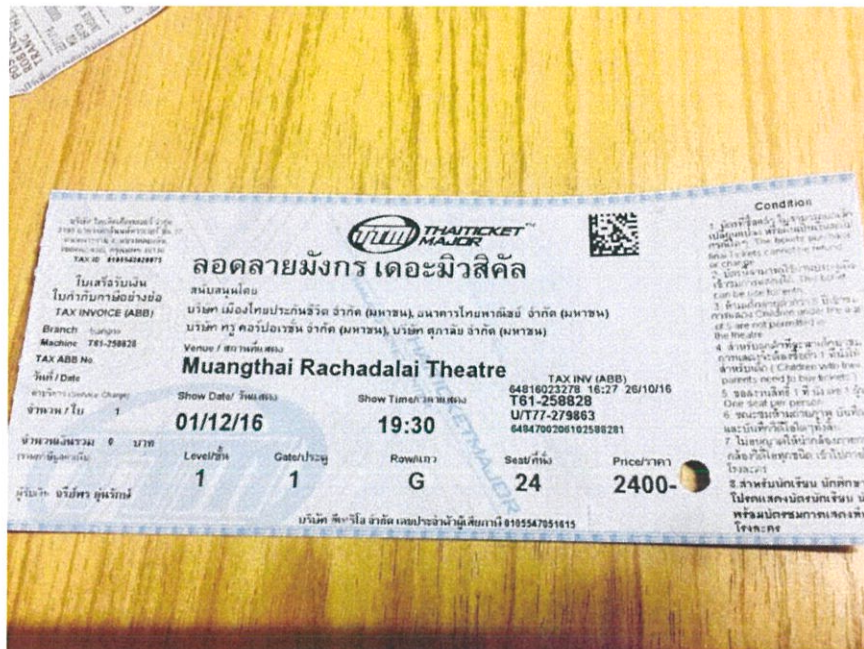
- Logo โรงละคร
- Logo เรื่องที่นำมาทำการแสดง

ภาพที่ 4.12 โลโก้โรงละครรัชดาภิเษก ภาพที่ 4.13 โลโก้ลดทลายมังกร

4.4.2 Stationary

- ตั๋ว
- สติ๊กเกอร์
- โบรชัวร์แนะนำโรงละคร และตัวแสดง

ภาพที่ 4.14 บัตรเข้าชมโรงละครรัชดาลัยเรียเตอร์

4.4.3 Packing

- ถุงใส่สินค้าของที่ระลึก
- บรรจุภัณฑ์ภัณฑ์ของสินค้าที่ระลึกต่างๆ

4.4.4 Advertise

- โปสเตอร์โปรโมทการแสดง

ภาพที่ 4.15 ภาพโปสเตอร์ละครตลอดลายมังกร

ที่มา : <https://pantip.com/topic/35420260>

4.4.5 Signage

- ห้องจำหน่ายตั๋ว
- ร้านของฝากที่ระลึก
- Cafe'
- ห้องน้ำ

4.4.6 Memento

- พวงกุญแจอะคริลิกตัวละคร
- เสื้อยืด

ภาพที่ 4.16 ร้านขายของที่ระลึกภายในโรงละครภายในโรงละครรัชดาลัยเจียเตอร์

บทที่ 5

การออกแบบ และพัฒนาแบบร่าง

5.1 การออกแบบโลโก้

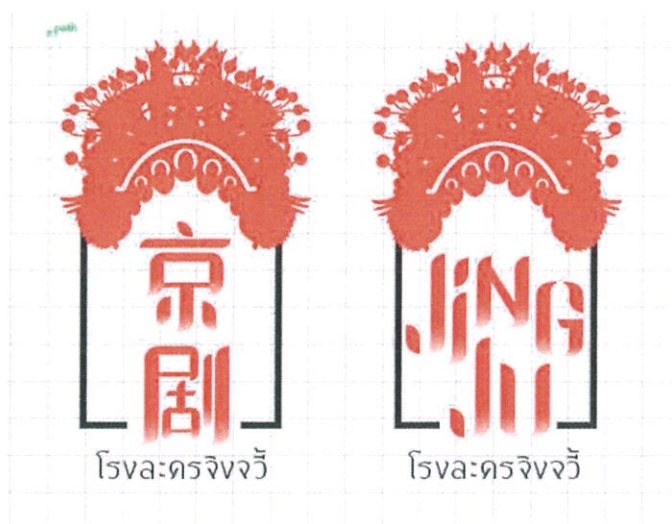
5.1.2 โลโก้โรงละคร

ในส่วนของ การออกแบบโลโก้ให้กับโรงละครนั้นได้มีการนำแรงบันดาลใจต่างๆ และส่วนที่มีความเกี่ยวข้องกับจิวมาตีความและออกแบบ

ภาพที่ 5.1 โลโก้ไทป์

ส่วนแรกคือโลโก้ไทป์ที่ได้รับแรงบันดาลใจในการออกแบบมาจากส่วนหัว ส่วนโค้งของการแตงหน้าของจิว แล้วต่อมาจึงนำไปต่อยอดเป็นการออกแบบโลโก้หลักของโรงละคร

ภาพที่ 5.2 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิงจวี

ในการออกแบบเริ่มแรกนั้นได้นำมงกุฎหงส์ของตัวละครตัวนางมาใช้เพื่อสื่อถึงความเป็นจิวแต่ก็มีความขยับย่อในการออกแบบมากเกินไปจึงดูไม่ลงตัวและเป็นอันตงไป

ภาพที่ 5.3 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิงจวี

ในแบบต่อมาจึงได้นำการแต่งหน้าของตัวจิ้งมาใช้เพื่อให้เกิดความเป็น Figure & Ground ผสมกับการใช้ไทป์ฟอนต์ให้เกิดความเรียบง่าย

ภาพที่ 5.4 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิ้งจิว

ในแบบที่ 3 ได้นำท่าทางการใช้มือในการแสดงของจิ้ง ลายบนใบหน้าของตัวจิ้งบางส่วนมาตัดทอนและนำมาใช้ผสมกับอักษรฟู่กันจีน

ภาพที่ 5.5 ก่อนมาเป็นโลโก้โรงละครจิ้งจิว

ในแบบที่ 4 ได้ทำการออกแบบโดยใช้แรงบันดาลใจจากการแต่งหน้าของตัวต๋าน และผสมผสานเข้ากับซิมโบลีคหน้ากากของโรงละครแบบยุโรป

ภาพที่ 5.6 โลโก้โรงละครจิงจวี

สุดท้ายแล้วเมื่อได้ทำการปรับปรุงจนเป็นที่น่าพอใจและผ่าน คือโลโก้ในแบบที่ 4 การ
 แต่งหน้าของตัวต๋าน ได้ทำการตัดทอนให้มีความเป็นกราฟฟิกมากขึ้น

5.1.2 โลโก้ละคร

LOGO MOVIE

ภาพที่ 5.7 แบบร่างโลโก้ละครเรื่องไซอิ๋วและนางพญาชู้ชาง

เริ่มต้นได้ทำการออกแบบให้มีความแตกต่างไปจากโลโก้หลักของโรงละคร เป็นแบบมุมมอง ใบน้ำตัวละครหลักของเรื่องจากด้านข้าง และนำสิ่งของที่มีลักษณะโดดเด่นในเรื่องนั้นๆมาออกแบบ ร่วมด้วย เช่น นางพญาชู้ชางคืองูชางและเจย์ตี ไซอิ๋วคือมงคัลที่สวมศิระษะ และในส่วนของโลโก้ไทยป๋ นั้นได้ทำการออกแบบโดยใช้หลักการเดียวกับโลโก้หลักของโรงละคร

ภาพที่ 5.8 ภาพก่อนจะมาเป็นโลโก้ละคร

ภาพที่ 5.9 ภาพก่อนจะมาเป็นโลโก้ละคร

หลังจากได้ทำการคัดเลือกแบบร่างแล้วจึงได้นำมาตัดกราฟฟิกเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจน แต่
 ทว่าก็เกิดปัญหาเหตุเนื่องจากโลโก้ที่มีใบหน้าด้านข้างนั้นดูไม่เข้ากับโลโก้หลักของโรงละครที่เป็น

ใบหน้าด้านตรงจึงต้องตัดแบบที่ทำมาข้างต้นทิ้งไป และจากละครที่คิดมาจำนวน 2 เรื่องได้ถูกคัดออกจนเหลือแค่เรื่องเดียวที่ได้รับเลือกให้นำไปออกแบบต่อไปคือเรื่อง นางพญางูขาว

ภาพที่ 5.10 ภาพก่อนจะมาเป็นโลโก้ละคร

แบบร่างต่อมาที่ได้ทำการออกแบบและแก้ไขคือได้นำการแต่งกายและใบหน้าของตัวด้านจากเรื่องนางพญางูขาวมาออกแบบและตัดทอนใหม่ให้มีความทันสมัยมากขึ้น

ภาพที่ 5.11 โลโก้ละครเรื่องนางพญางูขาว

สุดท้ายแล้วโลโก้ที่ได้รับการออกแบบและแก้ไขจนผ่านคือ ภาพการตัดทอนใบหน้าด้านตรงของตัวละครจากเรื่องนางพญางูขาว

5.2 Stationary

5.2.1 ตั๋ว

TICKET

ภาพที่ 5.12 ก่อนมาเป็นตั๋วโรงละคร

ภาพที่ 5.13 ก่อนมาเป็นตั๋วโรงละคร

เริ่มแรกได้ทำการออกแบบโดยนำการไล่เฉดสีของการแต่งหน้าจิ้งมาใช้ รวมถึงดึงเอกลักษณ์ของเรื่องนั้นๆมาใช้ร่วมด้วย แต่ก็มีปัญหาด้านการออกแบบที่ดูแปลกตาไม่เข้ากัน รวมถึงฟอนต์ตัวอักษรบนตัวดูเล็กเกินไปจนยากแก่การอ่าน จึงต้องนำกลับไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

ภาพที่ 5.14 ก่อนมาเป็นตัวโรงละคร

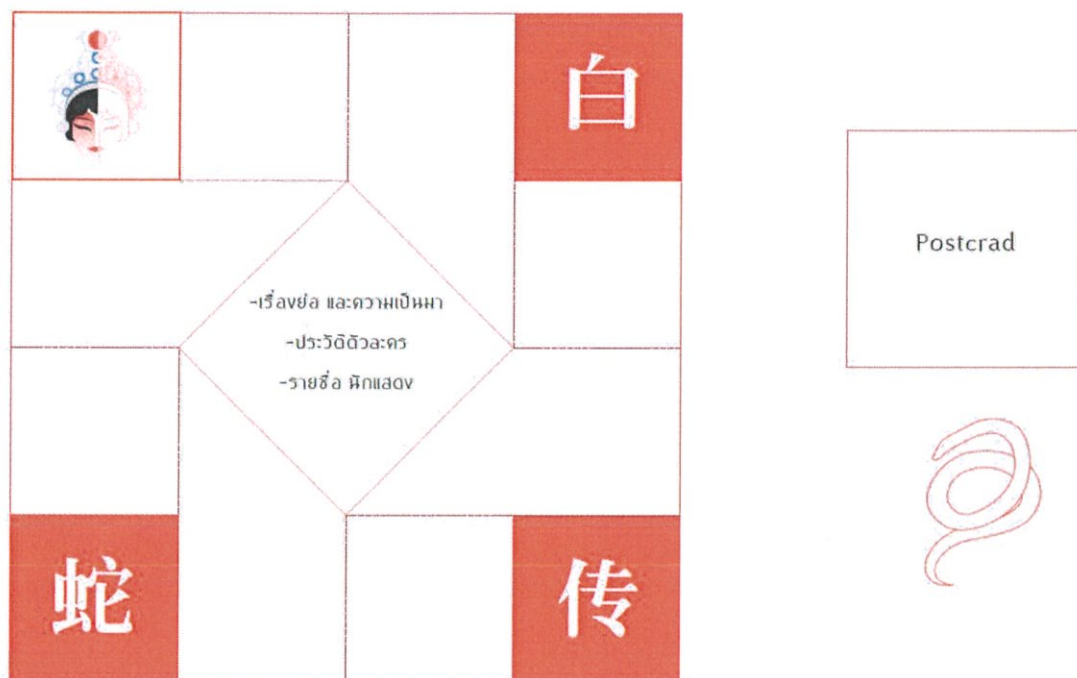
ต่อมาได้ทำการแก้ไขโดยการนำบางสิ่งที่ไม่จำเป็นออก ขยายขนาดตัวอักษร และนำบางส่วนของโลโก้หลักของโรงละครมาใช้เพื่อให้ตัวนั้นมีความเป็นโทนกลางสามารถนำไปใช้กับเรื่องอื่นที่จะนำมาแสดงได้

ภาพที่ 5.15 ตั๋วโรงละครจิ้งจอก

สุดท้ายแบบตั๋วที่ผ่านคือตั๋วที่ออกแบบโดยใช้โลโก้หลักของโรงละครร่วมกับการออกแบบ เพื่อให้ละครแต่ละเรื่องสามารถวางโลโก้ลงไปได้ง่าย และเพื่อการพิมพ์จัดจำหน่ายที่สะดวก อีกทั้ง ด้านของของตั๋วโรงละครก็จะมีแผนที่ตั้งของโรงละครบอกไว้อีกด้วย

5.2.2 สูจิบัตร

ภาพที่ 5.16 แรกเริ่มการออกแบบสูจิบัตร

เริ่มต้นการออกแบบสูจิบัตรด้วยการหารูปแบบการพับกระดาษที่น่าสนใจคือการพับหมอนจนมุมทุกมุมมาบรรจบกันตรงกลางเป็นเหมือนกับตราประทับของจีน และนำมาออกแบบการจัดวางข้อมูลต่างๆภายในแผ่นพับ รูปถึงลูกเล่นต่างๆที่จะจัดทำขึ้นภายใน

ภาพที่ 5.17 ก่อนมาเป็นสื่อบัตร

ต่อมาได้ทำการออกแบบโดยนำการออกแบบกราฟฟิกต่างๆในเรื่องนางพญาจิ้งจอกมาจัดวาง และใช้โทนสีหลักของโรงละครคือสีแดงมาใช้เป็นหลัก แต่ก็มีปัญหาในด้านการออกแบบและจัดวางที่ไม่ลงตัว ไม่เข้ากัน ดังนั้นจึงต้องทำการแก้ไขใหม่ทั้งหมด

ตำนานความวิกลจริต
 วรรณกรรม ๓๓๐ ปี "อิเหนา"
 ที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ราชวรมหาวิหาร

เรื่องราวของจิตตองคผู้ยิ่งใหญ่ ที่เขาได้ตกหลุมรักกับหญิงสาวคนหนึ่ง
 แต่กลับต้องประสบชะตากรรมที่โหดร้าย เพราะเขาได้ลักพาตัวเธอไป
 และนำเธอมาเลี้ยงดูที่วังของตน

นางพญา
 THE WHITE SNAKE

นิทรรศการ | 人物
 personage

ใจผู้ยิ่งใหญ่ วรรณคดี ๓๓๐ ปี
 วรรณกรรม ๓๓๐ ปีที่มีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา
 ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกโดยนักเขียนชาวไทย
 ดังปรากฏอยู่ในนิพนธ์ของพระยา...

เจ้าเข็มนิพนธ์ วรรณคดี ๓๓๐ ปี
 นิพนธ์โดยนักเขียนชาวไทย
 ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากนิพนธ์
 ของนักเขียนชาวต่างชาติ
 ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากนิพนธ์
 ของนักเขียนชาวต่างชาติ

เจ้ายักษ์ วรรณคดี ๓๓๐ ปี
 วรรณกรรม ๓๓๐ ปีที่มีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา
 ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกโดยนักเขียนชาวไทย
 ดังปรากฏอยู่ในนิพนธ์ของพระยา...

ผีใต้ วรรณคดี ๓๓๐ ปี
 วรรณกรรม ๓๓๐ ปีที่มีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา
 ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกโดยนักเขียนชาวไทย
 ดังปรากฏอยู่ในนิพนธ์ของพระยา...

Contact
 Instagram: @jirngju
 Facebook: จิตตองค
 Email: jirngju@jirngju.com
 Website: www.jirngju.com

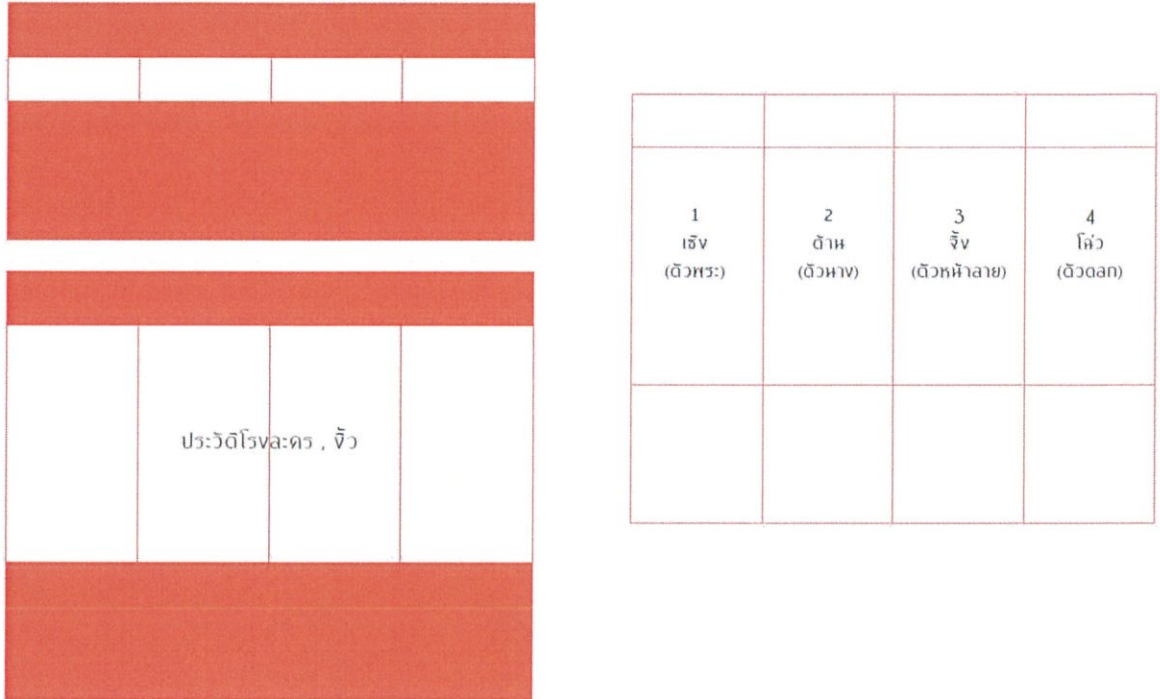
จิตตองค
 จิตตองค ๓๓๐ ปี
 วรรณกรรม ๓๓๐ ปีที่มีมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา
 ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกโดยนักเขียนชาวไทย
 ดังปรากฏอยู่ในนิพนธ์ของพระยา...

ภาพที่ 5.18 สุนัขบัตรนางพญาขาว

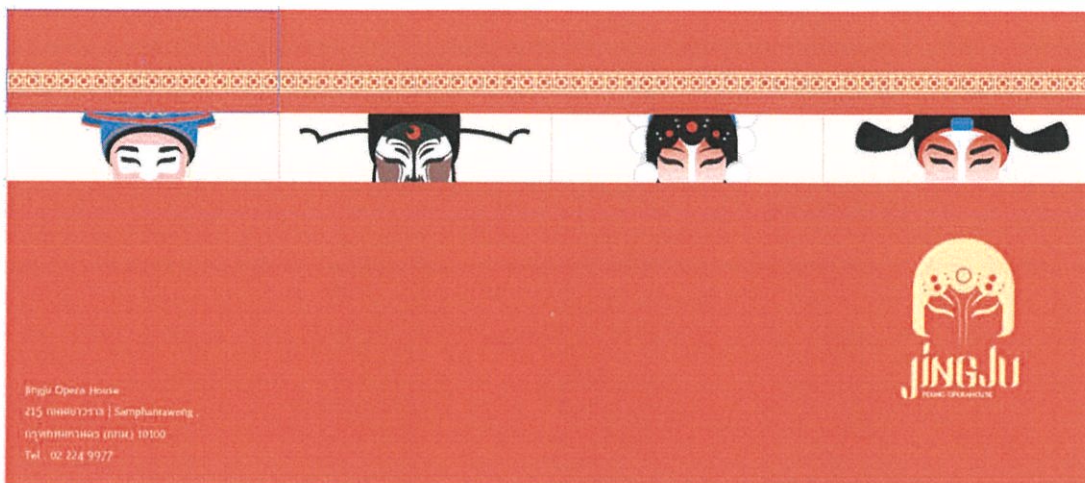
เมื่อทำการแก้ไขแล้วสุนัขบัตรในรูปแบบที่ทำการแก้ไข และผ่านคือการนำลายมรดกวัฒนธรรม
 กราฟฟิกและใช้ประกอบกับสุนัขบัตร และได้ทำการออกแบบโปสเตอร์ที่มีส่วนลดพิเศษของโรง
 ละครอยู่ด้านหลังให้ผู้ซื้อตั๋วเข้าชมชุดเพื่อนสุนัขบัตรรางวัลกันด้วย

5.2.2 โบรชัวร์แนะนำโรงละคร

ภาพที่ 5.19 แรกเริ่มการออกแบบโบรชัวร์

เริ่มต้นการออกแบบโบรชัวร์ด้วยการหารูปแบบการพับกระดาษที่น่าสนใจคือการพับปิด ด้านบนและล่างไว้ก่อนจะพับตามแบบแผ่นพับทั่วไปเพื่อที่เวลากางจะได้เหมือนกับการเปิดม่านของ โรงละคร ก่อนจะนำมาออกแบบการจัดวาง ข้อมูลต่างๆภายในแผ่นพับ

ภาพที่ 5.20 ก่อนมาเป็นโบรชัวร์

丑 Shou	净 Jing	旦 Dan	生 Sheng
<p>ตัวตลก (โหล่ว) คือ ตัวละครซึ่งแสดงบทตลกออก หรืออัปสฤกษณ์ ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็หม</p> <p>ตลกบู๋น (แห้วโหล่ว) ไม่สืบทฎี แลอว เป็หมตัวตลกหลอกหลายวัย แลสะกาะ: ตลกบู๋ (อู่โคว) สักกะบู๋ วาจาส์โหล ก่ากาทล่องแลอว</p> <p>ตลกเซ็ง (หะวีโหล่ว) รับบทเป็หมเญิงสูงวัยที่ม่อวหะพีซัน หรือดูร่าาย</p>	<p>ตัวหน้าจุดคาด (จิ้ง) คือ ตัวละครซึ่งมีอุปหะสิยที่ แกรงกรวาว โดดเด็หม ลักกะปะพีเตย คือ จะวาดหน้าด้วยสีจุดคาด เป็หมจรัง เสมือหม สวมหน้ากากไวจรังหะสิยที่เรียกว่ำ ฮวาเสี้ยน ซิงสามารถจำแนกออกเป็หม</p> <p>จิ้งเตก (จรังจรัง) สักแสดงเป็หมตัวละครที่ม่ส่ากะสูง บุคลิกสุขุหม</p> <p>จิ้งรอลง (หู่จรัง) สักแสดงเป็หมตัวละครที่มีหะสิยโศพะทเวปอเศย</p> <p>จิ้งบู๋ (อู่จรัง) สักสวหมอวเถระเรื่อสุดกระเซิบ</p> <p>จิ้งหม (หมกจรัง) สักส่หมเป็หมตัวที่มีหน้าตาประหลาด หรือจุดหะปีตาจ</p>	<p>ตัวนาง (ด้าหม) คือ ตัวละครหญิงซึ่งสามารถจำแนก อายุ สกาะ: บกบักออกเป็หม</p> <p>หมพอล (เจ็งด้าหม) ตัวละครหญิงที่เทียบหรือหมไปช่วยคุดหมบัตดี มีกั๊ง บกโตก แลสะบกลงทักดี</p> <p>หมงบู๋ (อู่ด้าหม) ตัวละครหญิงที่รับบทมักกรบ หรือผู้ส่วรักยายุทธร์ เหมหะที่ บกบักการอ้ออู่</p> <p>หมเตอ่า (เทอ่าด้าหม) ตัวละครหญิงชวา มีกั๊งบกบู๋และบู๋น</p> <p>หมงคุดคุด (โศด้าหม) ตัวละครหญิง เจ้าลัทธิ หรือตลก แดงท่ายคุดคุด</p>	<p>ตัวพระ (เซ็ง) คือ ตัวละครชายซึ่งสามารถจำแนก อายุ สกาะ: บกบักออกเป็หม</p> <p>พระเตอ่า (เทอ่าเซ็ง) ตัวละครชายวัยกลางคน หรือชรา สะสีหมอวเถระ แลอวเ็งอายูที่หมกชีหมอวเสอ่าบ คือ ด่า เทา แลสะ ฮาว</p> <p>พระหม่น (เสี้ยวเซ็ง) ตัวละครชายที่รับบทชายหนุ่ม รูปร่าง แลสะโม่อ้อ หมอวเถระ</p> <p>พระบู๋ (อู่เซ็ง) ตัวละครชายที่รับบทมักกรบ หรือผู้ส่วรักยายุทธร์ เหมหะการอ้ออู่เป็หมลั๊ก</p> <p>พระเต็ก (ทวาวาเซ็ง) ตัวละครชายที่เป็หมเต็ก</p>

ภาพที่ 5.21 ก่อนมาเป็นโบรชัวร์

โบรชัวร์แบบแรกจะมีการพับที่เหลือช่องว่างทำให้เราสามารถเห็นเสี้ยวหน้าของตัวละครก่อนจะกางออกมาอ่านได้ แต่ก็ต้องนำไปแก้ไขต่อไปเพราะมีปัญหาในการเรียงลำดับตัวละครเนื่องจากการพับ

จิ๋วปักกิ่ง ของจิ๋วถูกขานหา
หาว่าเป็น "อุปรากรแห่งบูรพา" หีบ
เป็นมรดกทางวัฒนธรรมแห่งชาติ
ขานหาของจิ๋วเพราะกำเนิดขึ้นใน
ปักกิ่ง จิ๋วสี่ชื่อเรียกกันว่า "จิงจวี"
(Jingju)

โอบรรดาจิ๋วชนิดต่าง ๆ ของ
จิ๋วหีบจิ๋วปักกิ่งครองอันดับหนึ่ง
หลาก หลายด้าน เช่น ความหลากหลาย
ของบทละคร จำนวนนักแสดง
จำนวนคณะแสดง จำนวนผู้ชมผู้ฟัง
และ อีกหลายที่กว้างขวาง เป็นอัน
จิ๋วปักกิ่งเป็นศิลปะการแสดงมรดก
แบบที่รวมศิลปะ การขับร้อง การพูด

การแสดงลีลา การแสดงศิลปะการ
ต่อสู้ และ ระบำรำฟ้อนอันไว้วางยกัน
อีกทั้งรูปแบบการแต่งหน้าก็
เป็นศิลปะที่มีเอกลักษณ์ที่สุดของ
จิ๋วปักกิ่ง ไม่ว่าจะเป็นลวดลายต่าง

รวมถึงบุคลิก เช่น ความซื่อสัตย์
หรือคดโกง ความฉิวหรืออวดงาม
ความดลกลขบขัน ความดีหรือชั่ว
ต่างก็แสดงให้เห็นได้ผ่านลวดลาย
ในการแต่งหน้า จิ๋วปักกิ่งเป็นเสน่ห์อีก
จุดหนึ่งของจิ๋วปักกิ่งเลยทีเดียว

โรงละครจิงจวี จึงถือ
กำเนิดขึ้น จุดประสงค์ไม่เพียงเพื่อ
มอบความบันเทิงแก่ผู้ชม แต่
เราต้องการที่จะเผยแพร่วัฒนธรรม
อันมีเอกลักษณ์นี้ให้ผู้คนได้รู้จักกัน
อย่างแพร่หลายมากขึ้น และคงอยู่
ต่อไป ทางคณะของเราจึงได้ทำการ
ฝึกฝน และออกแสดงอย่างสม่ำเสมอ
มากกว่า 20 ปี จนถึงปัจจุบัน

Jingju Opera House

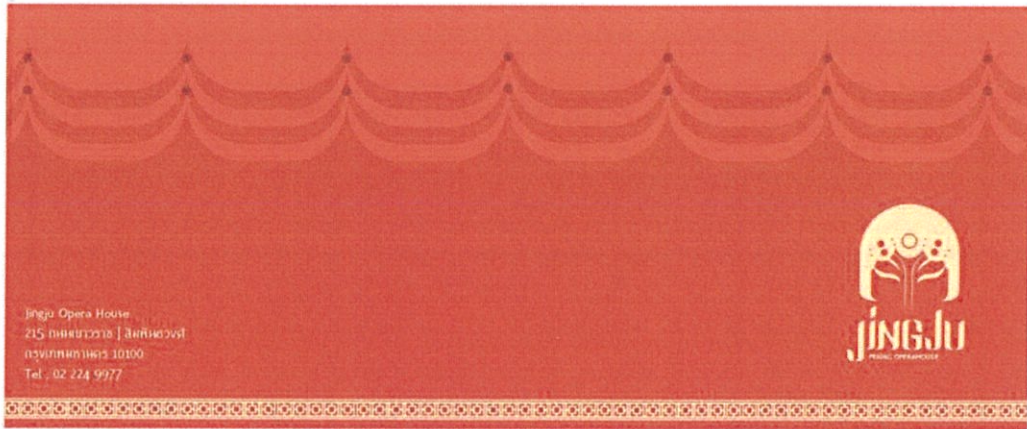
Jingju_Operahouse@jingju.com

02 224 9977

2266 122 20 P.1
02 22 22 22
215 (1111111111) | 1111111111
Jingju Opera House

ภาพที่ 5.22 ก่อนมาเป็นโบรชัวร์

ด้านของโบรชัวร์เองก็จะมีการกล่าวถึงโรงละครและการรับชมการแสดงข้างต้นว่าควรทำอย่างไรบ้าง รวมถึงมีข้อมูลการติดต่อของโรงละครด้วย

ภาพที่ 5.23 โบรชัวร์โรงละครจิงจู

<p>生 Sheng</p> 	<p>旦 Dan</p> 	<p>净 Jing</p> 	<p>丑 Shou</p>
<p>ตัวพระ: (เซิง) คือ ตัวละครชาย ซึ่งสามารถทำฉาก ล่าคู่ สวมบท ออกภิน</p> <p>พระเอก (กั๋งเซิง) ตัวละครชายที่กล้าหาญ หรือซื่อสัตย์หรือหล่อเหลาซื่อสัตย์กล้าหาญ เช่น ต้า เทา และ ฮวาง</p> <p>พระเอก (เฉียวเซิง) ตัวละครชายที่รับบท ร่ายกบฏ ขุนาน และ โฉมหน้าหงาย</p> <p>พระคู่ (ซูเซิง) ตัวละครชายที่รับบทมิตร หรือคู่สู้วิญญูชน ในการต่อสู้กับกบฏ</p> <p>พระเอก (ทวาชเซิง) ตัวละครชายที่เป็นเด็ก</p>	<p>ตัวนาง: (ฉ่าน) คือ ตัวละครหญิง ซึ่งสามารถทำฉาก ล่าคู่ สวมบท ออกภิน</p> <p>นางเอก (เจิงฉ่าน) ตัวละครหญิงที่เก่งกาจเข้มแข็ง ไม่ไว้วางใจคนอื่น มีทั้งบทโศก และบทบู๊ที่กล้า</p> <p>นางคู่ (ซูฉ่าน) ตัวละครหญิงที่รับบทมิตร หรือคู่สู้วิญญูชน เช่น รับบทนางพระเอกคู่</p> <p>นางเอก (กั๋งฉ่าน) ตัวละครหญิงซื่อสัตย์ ขยันขันแข็ง</p> <p>นางเอก (เฉียวฉ่าน) ตัวละครหญิงที่เป็นเด็ก</p>	<p>ตัวหน้าหรือตลก: (จิง) คือ ตัวละครซึ่งมีอุปนิสัยที่ ฉลาดหรือโง่งมเป็นลักษณะพิเศษ คือ จะวาดหน้าด้วยสีแดงหรือสีขาวหรือสีอื่น ๆ เช่น สีเขียว เมื่อสวมหน้ากากไว้จึงมีลักษณะคล้าย สวมหน้ากาก ซึ่งสามารถทำฉากออกภิน</p> <p>โจทก์ (เจิงจิง) มีลักษณะเป็นตัวละครที่มีสถานะสูง บุคลิกสูงส่ง</p> <p>โจทก์ (ซูจิง) มีลักษณะเป็นตัวละครที่มีนิสัยโหดเหี้ยม</p> <p>โจทก์ (ซูจิง) มีลักษณะกระตือรือร้น</p> <p>โจทก์ (กั๋งจิง) มีลักษณะเป็นตัวละครที่ฉลาดประหลาด หรือสติปัญญา</p>	<p>ตัวตลก: (โหล่ว) คือ ตัวละครซึ่งสวมบทตัวตลก หรือมีลักษณะ ซึ่งสามารถทำฉากออกภิน</p> <p>ตลกคู่ (กั๋งโหล่ว) ไม่มีความสามารถ ตัวตลกที่ฉลาดเฉลียว และสละสลวย</p> <p>ตลกคู่ (ซูโหล่ว) มีลักษณะที่วาทศิลป์ที่กล้าหาญ สละสลวย</p> <p>ตลกคู่ (กั๋งโหล่ว) รับบทเป็นตัวตลกขบขัน ที่มีอารมณ์ขัน หรือดูร้าย</p>

ภาพที่ 5.24 โบรชัวร์โรงละครจิงจู

ได้ทำการแก้ไขให้แผ่นพับด้านหน้านั้นปิดสนิทและมีลักษณะเหมือนกับม่านโรงละครเพื่อที่เวลาเปิดอ่านจะได้เหมือนกับการเปิดม่านเวทีละครนั่นเอง

ภาพที่ 5.25 โบรชัวร์โรงละครจิงจวี

ด้านในของโบรชัวร์เองก็มีการจัดวางใหม่ทั้งหมดรวมถึงเพิ่มภาพประกอบที่ใช้เทคนิคการตัดกระดาษของจีนมาวาดประกอบไว้อีกด้วย

5.3 Packing

5.3.1 ถุงใส่สินค้าของที่ระลึก

ภาพที่ 5.26 ถุงใส่สินค้าของที่ระลึก

ภาพที่ 5.27 pattern ด้านในถุง

ถุงใส่สินค้าของที่ระลึกนั้นได้ออกแบบให้โลโก้เหมือนกับการแต่งหน้าของจิว และนำโลโก้หลักของโรงละครมาใช้ รวมถึงฟอนต์ชื่อโรงละครแบบภาษาจีนที่ด้านหลัง และเป็นแบบพิมพ์ทอง ในส่วนของด้านในนั้นก็จะเป็npattern ที่เกิดจากการนำส่วนโค้งของใบหน้าจิวมาตัดทอน

5.3.2 บรรจุภัณฑ์ของสินค้าที่ระลึกต่างๆ

ภาพที่ 5.28 แพ็คเก็ตสำหรับพวงกุญแจ

ภาพที่ 5.29 แพ็คเก็ตสำหรับพวงกุญแจ

แพ็คเกจสำหรับพวงกุญแจจะครีติกของเรื่องนางพญาหงายนี้ จะมีโทนสีกลางของโรงละคร และมีการพับเก็บให้ส่วนของที่ห้อยพวงกุญแจอยู่ระหว่างช่องพับได้

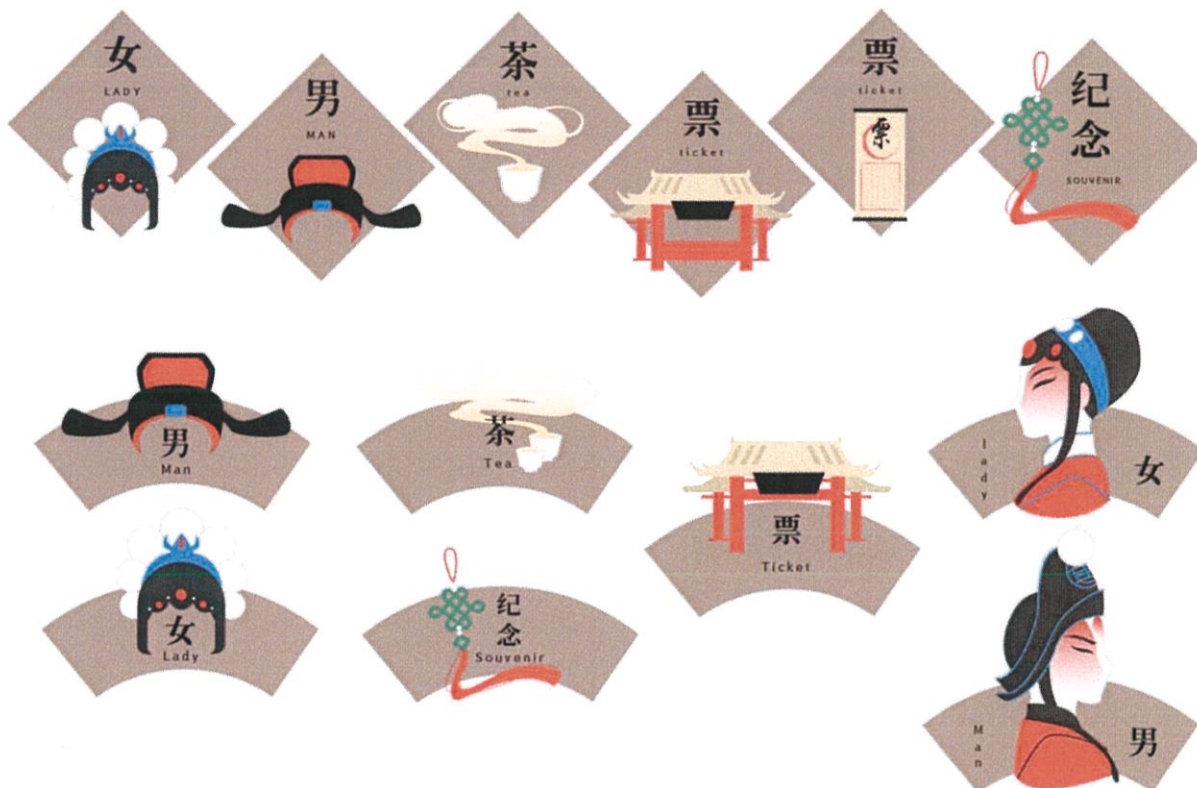
5.4 โปสเตอร์โปรโมทการแสดง

ภาพที่ 5.30 โปสเตอร์โปรโมทเรื่องนางพญาจูงขาว

ในส่วนของโปสเตอร์โปรโมทการแสดงนั้นจะใช้เทคนิคภาพประกอบแบบการตัดกระดาษของจีนมาใช้เพื่อให้ภาพมีความกราฟฟิก และใช้สีโทนเดียวกับโรงละครคือสีแดง อีกทั้งยังมีการนำการตัดทอนลายของตัวงูมาใช้ประกอบด้วย

5.5 Signage

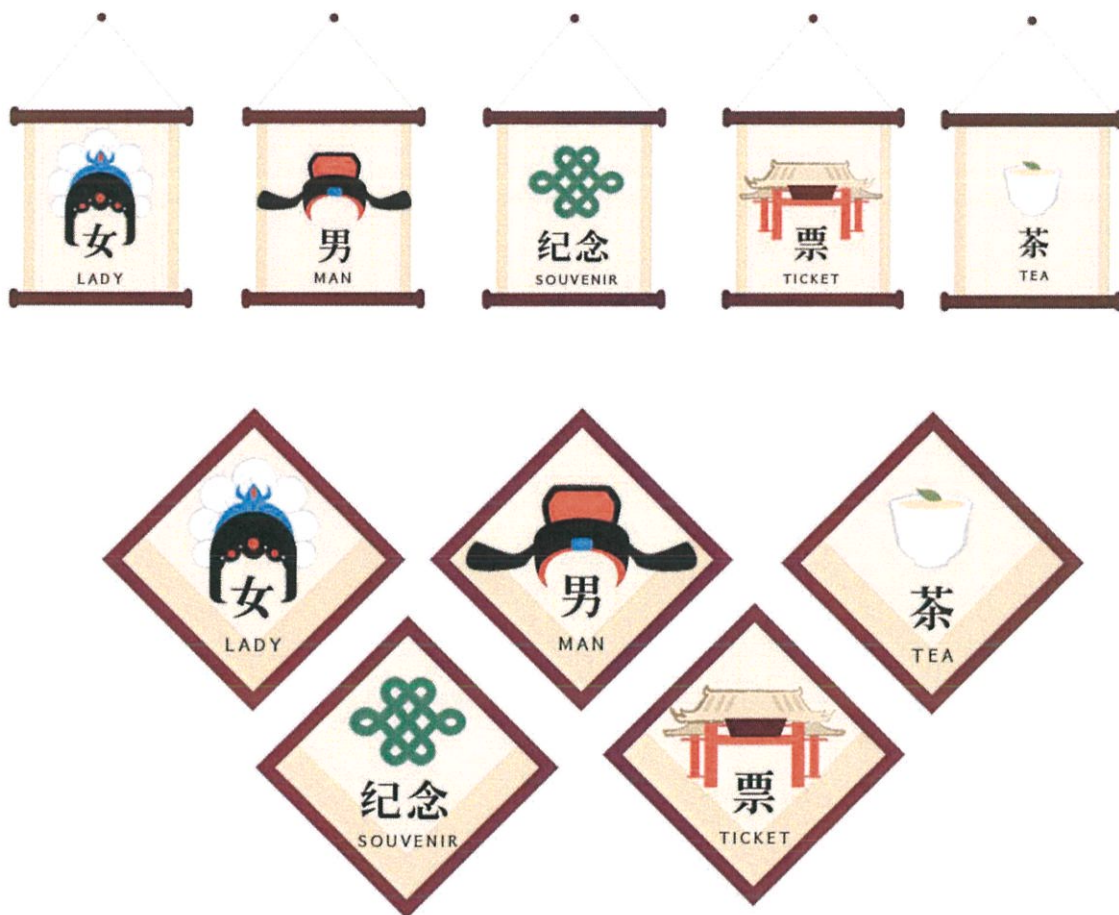

ภาพที่ 5.31 การออกแบบป้ายภายในโรงละคร

ในแบบเริ่มแรกของการออกแบบป้ายภายในโรงละครนั้น ได้ทำการคัดเลือกสัญลักษณ์ต่างๆ มาเป็นแนวทางเลือกในการออกแบบป้ายตามสถานที่ต่างๆ ผสมกับการใช้ตัวอักษรจีนด้วย

- ห้องจำหน่ายตั๋ว เป็น ชุ่มประตูปะราณ
- ร้านของฝากที่ระลึก เป็น หยกประดับ
- Cafe' เป็น ถ้วยชา
- ห้องน้ำ เป็น เครื่องประดับจากตัวต๋าน และตัวเซิง

และนำมาออกแบบตัดทอนเป็นโลโก้ตามป้ายต่างๆภายในองค์กร และตัวป้ายนั้นก็ใช้รูปร่างที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก ตัวพืดของจีน แต่ก็ยังไม่ลงตัวจนกระทั่งเปลี่ยนมาใช้สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด

ภาพที่ 5.32 ป้ายภายในโรงละครจิงจวี

หลังจากทำการออกแบบและแก้ไขแล้วแบบของป้ายที่ได้คือ แบบที่ 1 เป็นป้ายแบบม้วน คัมภีร์แบบจีน และแบบที่ 2 คือป้ายแบบสี่เหลี่ยมเรียบง่ายแต่ก็มีความเหมาะสม และสุดท้ายแบบที่ ได้รับการคัดเลือกให้ผ่านคือแบบที่ 2

5.6 Souvenir

5.6.1 พวงกุญแจ

ภาพที่ 5.33 พวงกุญแจสแตนด์ตั้ตัวละครนางพญาขาว

ในเริ่มแรกการออกแบบพวงกุญแจนั้นมีความตั้งใจที่จะให้ตัวละครนั้นสามารถเสียบกับฐานที่กลมไปให้เพื่อตั้งโชว์ได้ จึงได้ทำการออกแบบตัวละครนางพญาขาวให้มีขนาดเล็กลงและน่ารักขึ้น แต่ทว่าการออกแบบโดยยึดพื้นความน่ารักนี้กลับทำให้ภาพลักษณ์การออกแบบอัตลักษณ์ของโรงละครที่ปูมาข้างต้นว่ามีความขลัง เก๋แก่ และน่าเชื่อถือนั้นลดลงเพราะความน่ารักไม่ ดูจริงจัง จึงต้องทำการปรับแก้ไขใหม่

ภาพที่ 5.34 พวงกุญแจตัวละครนางพญางูขาว

หลังจากทำการแก้ไขใหม่แล้วจึงได้กลายมาเป็นพวงกุญแจอะคริลิคแบบสกรีนลายสองด้านที่มี 2 แบบให้ได้เลือกซื้อกัน ในแบบที่ 1 จะมี 3 ชิ้นต่อกันคือ นางพญางูขาว บัณฑิต และโลโก้ของเรื่อง ส่วนแบบที่ 2 คือโลโก้ของเรื่องนางพญางูขาวนั่นเอง

5.6.2 เสื้อยืด

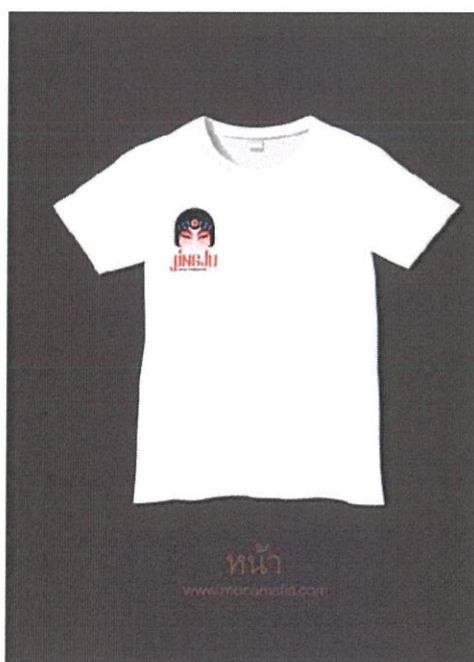

ภาพที่ 5.35 ก่อนมาเป็นเสื้อยืดโรงละคร

แรกเริ่มก่อนที่จะได้แบบเสื้อยืดที่สมบูรณ์นั้นได้ทำการทดลองจัดวางองค์ประกอบหลายๆ ไม่ว่าจะเป็น การตัดบางส่วนของโลโก้มาใช้ การนำ Pattern มาปูเป็นลายเสื้อ แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องไม่ลงตัว อยู่มากจึงต้องนำกลับไปแก้ไข

ภาพที่ 5.36 เสื้อยืดโรงละครจิ้งจู๋แบบที่1

ภาพที่ 5.36 เสื้อยืดโรงละครจิ้งจู๋แบบที่2

แบบที่ผ่านและสมบูรณ์ของเสื้อยืดนั้นมีความเรียบง่ายมากขึ้นและสามารถสวมมสในชีวิตประจำวันได้

บทที่ 6

ผลงานจริง

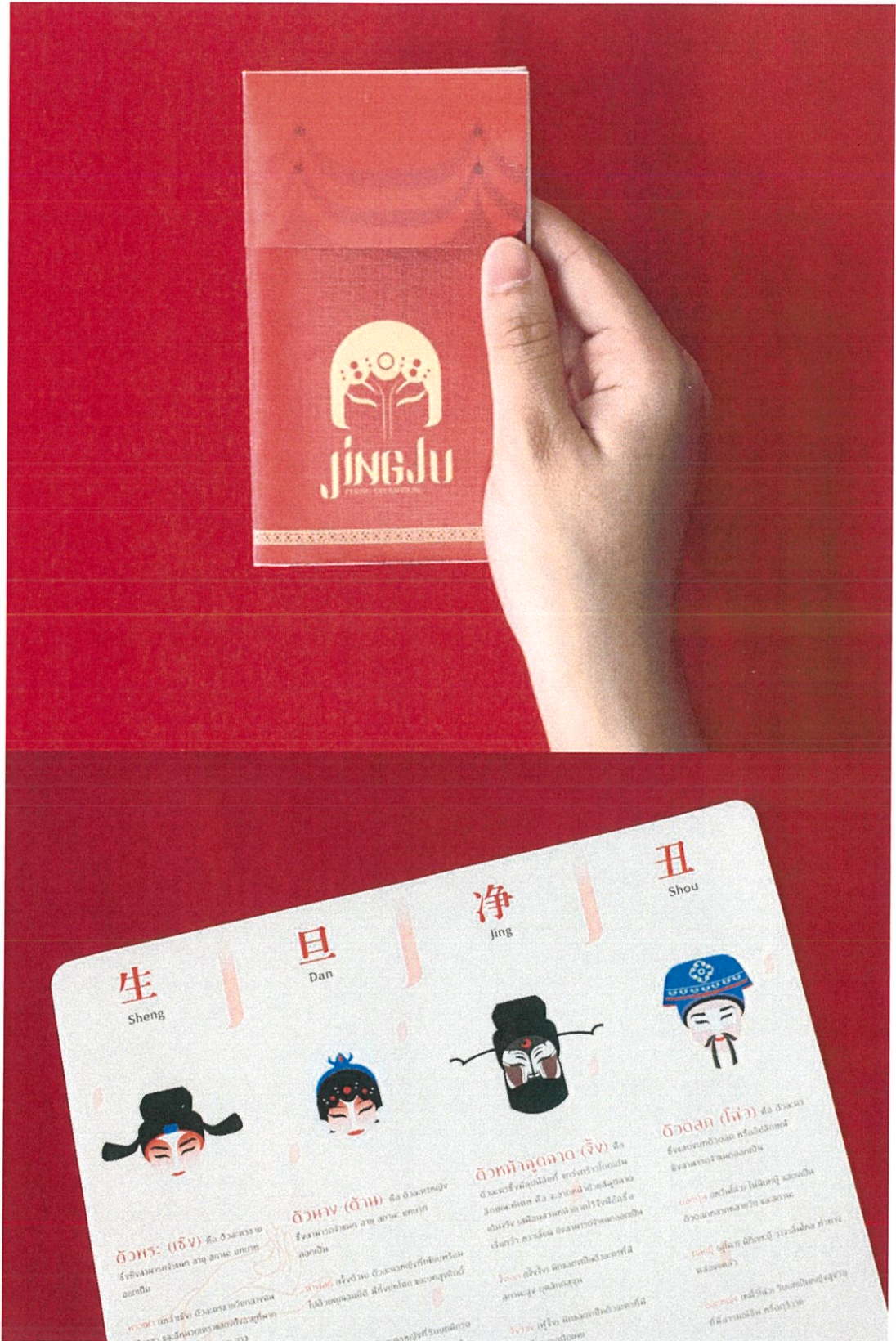
ภาพที่ 6.1 ภาพรวมงานของจริงการออกแบบอัตลักษณ์โรงละครจิงจวี

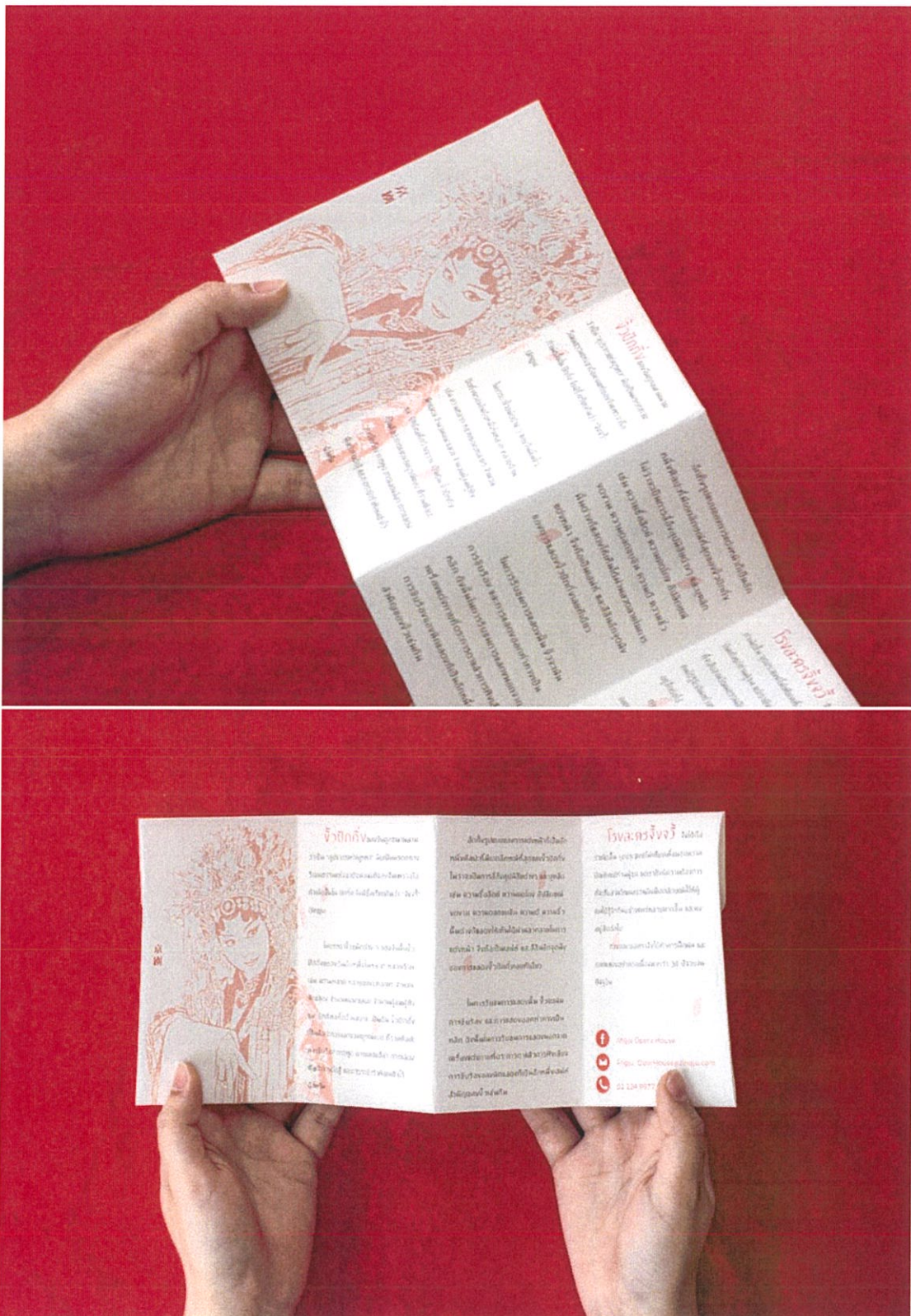
ภาพที่ 6.2 ไทป์โลโก้โรงละครจิว

ภาพที่ 6.3 ภาพของจริงตั๋วเรื่องนางพญางูขาว

ภาพที่ 6.4 ภาพของจริงโบรชัวร์แนะนำโรงละครจิงจีวี่

ภาพที่ 6.5 ภาพของจริงโบรชัวร์แนะนำโรงละครจิงจวี

ภาพที่ 6.6 ภาพของจริงสูจิบัตรเรื่องนางพญางูขาว

ภาพที่ 6.7 ภาพของจริงสูจิบัตรเรื่องนางพญาจูกู๊ว

ภาพที่ 6.8 ภาพของจริงถุงช้อปปิ้งใส่สินค้าโรงละครจิงจู

ภาพที่ 6.9 ภาพของจริงถุงช้อปปิ้งใส่สินค้าโรงละครจิ้งจู้

ภาพที่ 6.10 ภาพของจริงเสื้อยืดลายนางพญางูขาว

ภาพที่ 6.11 โปสเตอร์โปรโมทเรื่องนางพญางูขาว

ภาพที่ 6.12 ป้ายภายในอาคาร

ภาพที่ 6.13 ป้ายร้านของที่ระลึก

ภาพที่ 6.14 ป้ายร้านน้ำชา

ภาพที่ 6.15 ป้ายเคาท์เตอร์จำหน่ายตัว

ภาพที่ 6.16 ป้ายห้องน้ำ

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 บทสรุป

การออกแบบกราฟิกสำหรับโรงละครอุปรากรจีนที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการลวดลายบนใบหน้า การแต่งกายและศิลปะการตัดกระดาษของจีน สำเร็จและบรรลุเป้าหมายตอบสนองการใช้งานที่ได้ตั้งเอาไว้ แม้ว่าจะยังมีข้อบกพร่องในงานบางส่วน แต่โดยภาพรวมแล้วยังคงสามารถแสดงภาพลักษณ์ของโรงละครที่มีทั้งความเก่าแก่และทันสมัยผสมผสานอยู่ร่วมกันได้

7.2 ปัญหาและข้อจำกัดในการศึกษา

ในการออกแบบกราฟิกสำหรับโรงละครอุปรากรจีนที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการลวดลายบนใบหน้า การแต่งกายและศิลปะการตัดกระดาษของจีน เกิดปัญหาและพบข้อจำกัดในการศึกษา ดังนี้

1. มีอุปสรรคทางด้านภาษาในการสืบค้นคว้าประวัติเกี่ยวกับอุปรากรหรือจิวของประเทศจีน โดยตรงเพราะในไทยนั้นไม่มีข้อมูลทั้งทางการแสดงและศิลปะอยู่ค่อนข้างน้อย
2. ในการเลือกแนวทาง ทางกราฟิกในครั้งแรกนั้นยังมีความลังเลและไม่ลงตัวจึงต้องทำการผสมผสานแนวทางทั้งสองแนวเข้าด้วยกันคือ ลวดลายบนใบหน้า การแต่งกายของจิว และศิลปะการตัดกระดาษของจีน
3. ขาดความรู้แท้จริงเกี่ยวกับการดูจิว และเนื้อเรื่อง ด้วยเหตุเพราะเรามีความสนใจในศิลปะและวัฒนธรรมของจีน แต่ก็ไม่มีความรู้ทางด้านภาษาที่ดีเพียงพอ จึงก่อให้เกิดอุปสรรคในด้านการเข้าถึงเนื้อเรื่องที่นำมาแสดง
4. โรงละครในไทยปัจจุบันนั้นมีแต่เพียงละครเวที และละครเพลง หากเป็นโรงละครอุปรากรจีนที่แท้จริงนั้นจะตั้งอยู่ที่กรุงปักกิ่งประเทศจีน อีกทั้งโรงจิวถาวรในไทยนั้นก็ไม่มีอยู่อีกแล้ว จึงไม่มีโอกาสได้ลงสำรวจพื้นที่ ที่เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญมากจริงๆ ทำได้เพียงดูการแสดงจิวที่ถูกจ้างมาแสดงตามศาลเจ้าในพื้นที่ต่างๆ

5. ในขั้นตอนการผลิตจริง นั้นขนาดของงาน ต้องทำการทดลองปริณฑ์ออกมาตรวจทานก่อนทุกครั้งเพื่อความเหมาะสมของเนื้องานอย่างแท้จริง

7.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำงานอย่างละเอียด และทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ก่อนออกแบบ
2. การสำรวจพื้นที่จริง มีส่วนช่วยในการกำหนดแนวทางการออกแบบได้อย่างมาก อีกทั้งใช้เป็นเหตุผลในการนำเสนอแนวทางได้
3. การวางแผนกำหนดขั้นตอน รวมไปถึงระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาข้อมูล ทำแบบร่าง และทำงานจริง ควรทำอย่างละเอียด หากเป็นไปได้ให้กำหนดว่าในแต่ละสัปดาห์งานต้องเสร็จลุล่วงเท่าไร เพื่อจะได้เผื่อเวลาเอาไว้แก้ไขงาน หรือปัญหาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทำงานได้ทันเวลา
4. ขั้นตอน กระบวนการ หรือวิธีการผลิต เป็นสิ่งที่ต้องศึกษาอย่างถี่ถ้วน ตั้งแต่การเตรียมไฟล์ ไปจนถึงการพิมพ์ผลิตผลงานจริง เป็นส่วนที่ต้องระมัดระวังอย่างมาก

7.4 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้พบปัญหาในการทำงาน และรู้จักตัวเองมากขึ้น ทำให้เกิดการพัฒนาเรื่องการทำงานอย่างเป็นระบบ มีการวางแผนงาน
2. ประเด็นในการศึกษา หรือโครงการที่ศึกษาที่จะต้องหาข้อมูลมากมาย ทำให้มีความรู้เรื่องที่ศึกษามากขึ้น

บรรณานุกรม

ถาวร สิกขโกศล. (2557). *ต้นกำเนิดจิวจิน*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

ก.ปิ่นมณี. จิวหรืออุปรากรจีน อีกหนึ่งภาพสะท้อนทางวัฒนธรรมของชาวจีนกับชาวไทยที่มีมาเนิ่นนาน นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 9 มีนาคม พ.ศ.2560. เข้าถึงได้จาก <http://oknation.nationtv.tv/blog/aodphoto/2007/07/21/entry-2>

วุฒิชัย มงพระ. จิวในประเทศไทย [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ.2560. เข้าถึงได้จาก <http://beijingopera-rpk.blogspot.com/2014/01/chinese-opera-in-thailand.html>

دنۇفل سىرىتراننث. ประเภทตัวละครจิว [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ.2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=operahouse-tang&month=08-2010&date=22&group=1&gblog=1>

دنۇفل سىرىتراننث. การแต่งหน้านางเอกจิว [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ.2560. เข้าถึงได้จาก

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=operahouse-tang&month=08-2010&date=22&group=1&gblog=4>

دنۇفل سىرىتراننث. หมวกจิว [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ.2560. เข้าถึงได้จาก <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=operahouse-tang&month=08-2010&date=22&group=1&gblog=3>

دنۇفل سىرىتراننث. เรื่องเล่าจากเทศกาลจิวปักกิ่ง [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 18 มีนาคม พ.ศ.2560. เข้าถึงได้จาก

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=operahouse-tang&month=10-2012&date=14&group=1&gblog=26>

กบนอกกะลา. กบนอกกะลา : จิว นาฏลีลา พญามังกร [ออนไลน์]. สืบค้นวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2560. เข้าถึงได้จาก

<https://www.youtube.com/watch?v=erL507jpkVc>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล

ธชาพิมพ์ ชัชวาลธิวัฒน์

ที่อยู่

195 ม.4 ต.ท่าบุญมี อ.เกาะจันทร์ จ.ชลบุรี 20240

การติดต่อ

E-mail : Popza10CM@hotmail.com

Tel : 087-514-6055

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2550 (ปีการศึกษา 2549)

พ.ศ.2556 (ปีการศึกษา 2545)

พ.ศ.2560 (ปีการศึกษา 2559)